

அனுபவம்

கலை இலக்கிய ஆண்மீக இதழ்

Luxmi Education Centre
www.luxmieducation.com

Luxmi Education Centre

COURSES :

11+, Year 2, Year 3, Year 4, Year 5,
Year 6, Year 7, Year 8, Year 9, Year 10,
Year 11, Year 12, Year 13

- MATHEMATICS ● SCIENCE
- ENGLISH ● PHYSICS
- CHEMISTRY ● BIOLOGY

Our specialities:

- Easy Payment facilities
- Qualified and experience teachers
- Regular home work
- Friendly approach

- Examboards:
● Edexcel
● AQA
● OCR

VACANCY
Part Time English
Teachers

One week day
and Saturday.
7 Hours per week.
Payment based on
their experience.
Send CV to

luxmieducation@gmail.com

101 A Blyth Road, Hayes, UB3 1DB
0208 573 0368, Mob.: 07852810285
www.leconline.co.uk, Email: luxmieducation@gmail.com

அனுபவம்

கலை இலக்கிய ஆண்மீக இதழி

நான்..

இது அனுபவம் இதழின் முதல் அனுபவம்.

நான் ஆரம்பகாலத்தில் தென்றல் என்ற கையெழுத்து சஞ்சிகையோடு ஆரம்பித்து பின் அல்லவேச் சுந்தரனோடு சேர்ந்து செவ்வந்தி எனும் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையூடாகத் தவண்டு பின் தென்றலை ஜெர்மனியில் வீசச் செய்து ஸண்டனில் கலசம் எனும் ஆண்மீகத் தோணியில் பயணம் செய்து திருவருள் எனும் சஞ்சிகையில் மூழ்கி முத்தெடுத்து அறிவு பெற்று அறிவு எனும் பத்திரிகைக்குள் என்னைப் புடமிட்டு பெற்ற அளப்பரிய அனுபவங்களினாடாக அனுபவம் எனும் தோணியில் பயணம் செய்யத் தொடங்கியுள்ளேன்.

இது ஒரு கலை இலக்கிய ஆண்மீக மக்கள் இதழாகும்.

இதிலே பலர் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்கள்.

பல சுவையான செய்திகளும் தரப்பட்டுள்ளன.

இந்த இதழில் தன்னுடைய ஓவியங்களைப் பயன்படுத்த அனுமதித்த ஓவியர் த. சௌந்தர் அவர்களுக்கு என் நன்றிகள். நான் எதையும் கூறி உங்களை குழப்ப விரும்பவில்லை.

படித்தபின் உங்கள் அபிப்பிராயங்கள் எனக்கு வேண்டும்.

கரவை மு. தயாளன்

உள்ளே..

நான் ..	மலம்
மனிதவிதி	சீதா
கரவை மு. தயாளன்	உள்ளம் கவர்ந்த கள்வன்
நினைவுகள்	பேராசிரியர் மெளனகுரு
நந்தினி சேவியர்	
பத்தண்ணாவும் நானும்	மறக்க முடியாத ஒரு பெண்
கரவை மு. தயாளன்	குழந்தையின் வரலாறு
கார்ல் மாக்சின் கடைசித் தினங்கள்	- சௌந்தர் முருகேசு
அலி அசாருமன்	
பருவமெய்திய பின்	
மன்னார் அமுதன்	
ஒந்றைப்பனை..	
வத்ரி சி. ரவீந்திரன்	
வெண் முகிற் கூட்டங்களின் தேசம்	
நியூசிலாந்து சி. சிற்சபேசன்	
நியதி மாந்றம்	
திருமலை ஷகி	
திருக்கோணமலை - நான் -	
மட்டக்கிளப்பு	
மைக்கேல் கொலின்ஸ்	

அனுபவத்திற்கு எழுதுங்கள்

உங்கள் எழுத்துலக
அனுபவங்களை அல்லது
உங்கள் வாழ்க்கை
அனுபவங்களை
கவிதைகளாகவோ அல்லது
கட்டுரைகளாகவோ
அல்லது கதைகளாகவோ
எழுதி அனுப்புங்கள். சிறந்த
அனுபவங்களுக்கு
சன்மானம் தரப்படும்.

ஆசிரியர்

மனித விதி

கரவை மு. தயாளன்

மீன்கள் இரண்டும் அழுதன.

ஏன் எங்களைக்

கொல்கிறாய்

என்று கேட்டுக் கலங்கின.

பையன்கள் சிரித்தனர்

உங்களைக் கறியாக்கி

எங்கள் உயிரைக்

காப்பதுதானே

எங்கும் இருக்கும் நியதி.

மீன்கள் மீண்டும் அழுதன.

நாங்கள் உனக்கு ஏது

புரிந்தோம் எனச் சொல்லின

ஏதும் புரியாமலே

எதையும் கொல்வோம்

இது எங்கள் தர்மம்.

சாது ஒருவர் வந்தார்

உயிரைக் கொல்லல் பாவம்

என்று சத்தமாகச் சொன்னார்

பையன்கள் இவரைப்

பார்த்துச்

சிரிசிரி என்று சிரித்தனர்

கீழே பார்த்தார் சாது

எழும்பு ஒன்று காலின்கீழே

உயிரை இழந்து அழுதது

அதன் விதி இதுவென்று

சாது நடந்து கொண்டிருந்தார்

மீன்கள் அழத் தொடங்கின

பையன்கள் சிரித்தனர்

விதி என்பது இதுதானோ!

தவணை முறைக்கும்
எனக்கும் ஏதோ நிரந்தர
தொடர்பு இருக்கிறது போலும்
நான் எனது நினைவில்
இருக்கும் ஒரு தவணை
முறைக் கதையை
உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

1987 ஆம் ஆண்டு; எனது
கதைகள் சிலவற்றை ஒரு
பொட்டி கொப்பியில் பிரதி
ஏடுக்கத் தொடங்கினேன்.
தவறிப் போனவை தவிர
தப்பிப்பிழைத்த எட்டு
கதைகள் அதில்
அடங்கி இருந்தன.
அதற்கொரு முன்னுரையும்
நான் எழுதியிருந்தேன். நான்
இல்லாக் காலத்து நண்பர்கள்
இதை நூலாக்குவார்கள் என்ற
நம்பிக்கையையும் அதில்
தெரிவித்திருந்தேன்.
கொழும்பு இநால் கொம்பனி
முடப்பட்டதால் யாழ்
திரும்பி இருந்தேன். ஈழமுரசு
உதவி ஆசிரியர் பதவியும்
இந்திய அமைதிகாக்கும்
படையின் தகர்ப்பினால்
இல்லாது போன காலகட்டம்.

எனது கதைக் கொப்பி
ரகுவரன் குப்பிமான். ஐ.
சண்முகன் செ. யோகராசா
போன்றவர்களால்
வாசிக்கப்பட்டு குறிப்புகளும்
எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தக்
கொப்பியை எனது நண்பர்
ஒருவரிடம் கொடுத்திருந்தேன்.
அவர் உங்கள்
கதையை இந்தியாவில்
பொன்னி வெளியீடாகக்
கொண்டு வருவோம் எஸ். வி.
ராசதுரையிடம் முன்னுரை
வாங்குவோம் கொஞ்சக்காசை
ஏற்பாடு பண்ணுங்கள் என்று
உந்சாகம் தந்தார். மீண்டும்
நான் ஊரைவிட்டுக் கிளம்பி
விட்டேன். வேலையும்
கிடைத்து ஒரு ஜயாயிரம்
ரூபா சேர்த்துவிட்டேன். ஊர்
வந்த நேரம் நண்பரிடம்
பணத்தை கொடுத்தும்
விட்டேன். நாட்கள் நகர
புத்தகம் பற்றிய சிந்தனையே
மறந்துவிட்டது. ஒரு தடைவ
ஊர் வந்தபோது உமது
நண்பரே உமது கதைகளை
தட்டச்சு செய்து தருகிறார்

இல்லை என்று ஒரு குற்றச்சாட்டை அந்த நண்பர் என்னிடம் கூறினார். இரண்டு வருடங்கள் கழிந்து போயின் புத்தகம் வரவில்லை.

நான் திருமணமாகி திரு கோணமலை வாசியாகிவிட்டேன். 1990 கலவரம் காரணமாக உடமைகளையும் வெலையையும் இழந்து உடுத்திருந்த உடுப்போடு ஒரு மாத அலைச்சலின் பின் கொம்படி வெளி ஊடாக ஊர் திரும்பி மனைவியுடன் ஒரு பனஞ் சோலைக் கிராமத்தின் அகதியாகிறேன். எவ்வளவு கஷ்டம் எவ்வளவு துன்பம்? அந்த நண்பரை நான் சென்று சந்தித்தேன். ஒரு ஒப்பந்தத்துக்கு வந்தோம். நாளாந்தம் 100 ரூபா வீதம் அந்தத் தொகை தரப்படுவதாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. அப்படியே அது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டாலும் இடையிடையே தடைப்படுதல் நிகழ்வதும் உண்டு. அந்த நண்பரை நான் கொச்சைப்படுத்துவதற்காக இதை எழுதவில்லை.என் அவலத்தின் ஒரு பகு தியை இங்கு பதிவிட்டேன். கடைசித் தவணைப்பணம்

எனது மகன் மந்திகை மருத்துவ மனையில் பிறந்த 1991 ஏப்பிரல் மாதத்தில் கிடைத்தது. என்னுடைய பிரதி கிடைத்ததாக திரு கோணமலை திரும்பியிருந்த எனக்கு கடித மூலம் தெரிவித்திருந்தார்.

அந்த நண்பருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் அதே நேரம் அவர் எனது கதைக் கொப்பியைத் திப்பித் தந்தமையாலேயே தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் உதவியால் அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நாலுருவாக முடிந்தது. அதனை மனசிலாகி (மலையாளம்) ..நண்பருக்கும் .. பிரசுரித்தவர்களுக்கும் இந்த அனுபவம் மூலம் நன்றி தெரிவிக்கிறேன்.

No one truly knows a nation
until one has been inside its
jails.

A nation should not be judged
by how it treats its higher
citizens
but its lowest one...

Nelson Mandela

Thanks : Shanmugam Muthulingam

பத்தண்ணாவும் நானும்

கரவை மு. தயாளன்

பத்தண்ணாவை சுமார் 30
வருடங்களின் பின்
சந்தித்தேன். நவீன மரபு
நாடக சாம்ராச்சியத்தின்
பிதாமகராக வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கும் அவரின்
தற்போதய பிரமாண்டமான
முயற்சிகளில் என்மனதைப்
பறி கொடுத்து
வியந்துபோனேன். இவர்
இன்று பட்டயம் தேடாத
பட்டியலில் வராத
பிரமாண்டன். எத்தனை
நாடகப் புத்தகங்கள்.

பத்தண்ணா

என்கின்ற இளைய
பத்மநாதனை நான் சந்திக்கத்
தொடங்கிய காலங்கள் பசு
மையானவை.

இந்தப் பிரமாண்டனை
என்முன் நிறுத்திய என் இனிய
நண்பனின்
அறிமுகத்தோடுதான் இந்தக்
கட்டுரை பயணிக்கப்

போகிறது.

சிவகுமார் என்கிற சிவம்
இன்று இல்லை.

அவன் நினைவும் இயக்கமும்
என்னுள் இன்னும் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கின்றன.

ஒன்றாகப் படித்தோம்.

ஒன்றாக அரசியல் பேசினோம்.

ஒன்றாக நடந்து திரிந்து
உலகை அலசினோம்.

கம்யூனிஸ தத்துவத்தை
எனக்கு அறிமுகம்
செய்தவனே இவன்தான்.

என்னுடைய எழுத்துக்களை
முதலில் படித்து அலசு-
பவனும் இவனே.

இவன் மூலமாக நான்
இருவரைக் கண்டேன்.

ஒருவர் நண்பராகவும்
ஒருவர் ஆசானாகவும் என்
வாழ்வில் பதிந்தனர்.

ஒருவர் பெயர் சிறீபாலன்.

மற்றவர் பத்தண்ணா.

பத்தண்ணாவை நான் முதன்
முதலில் அருகில் சென்று
கதைத்துப் பழகத்
தொடங்கியமை

அம்பலத்தாடிகளின் கந்தன்
கருணை காலத்தில்தான்.

இந்த நிகழ்விற்கெல்லாம்
காரணகர்த்தா என் உற்ற
நண்பன் சிவம் தான். அவன்
இன்று நம் மத்தியில் இல்லை
என்பது என்னவோ போல்
இருக்கிறது.

அந்தக் காலகட்டம் மிகமிக
வித்தியாசமானது. எமது
வாழ்க்கையில் பல நிகழ்வுகள்
இந்தக் காலகட்டத்தில்தான்.

பத்தண்ணாவைப் பற்றி
எழுதுவதென்றால்
இவைகளைப் பற்றியெல்லாம்
கூறித்தானாக வேண்டும்.
பலரை நினைவுக்குள்
கொண்டும் வரவேண்டும்.
நினைவில் வருபவர்கள்
பலராக இருந்தாலும்
அனுபவங்களோடு நினைவில்

வருபவர்கள் யோகேந்திர
நாதன்- நந்தினி சேவியர்-
சிவராசன்-பார்வதி கந்தசாமி-
மெளனகுரு-பாலேந்திரா-
சுந்தரவிங்கம்-கலாநிதி
கைலாசபுதி- இளங்கீரன்
ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.
வாழ்க்கையின் நீரோட்டத்தில்
என் தடங்களில்
அவ்வப்போ இவர்கள் வந்து
போயிருக்கிறார்கள்.
காத்திரமான பங்களிப்பும்
செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள்
எல்லாரிலும் எனக்குள்ளே பல
மாற்றங்களுக்கும் உலக
மாறுதல்களோடு
என்னை இணைத்துக்
கொள்வதிலும் பத்தண்ணா
முதன்மை பெறுகின்றார்
என்பது மிகையல்ல.
நெல்லியடியிலாகட்டும்
கொழும்பிலாகட்டும்
பத்தண்ணா_ பார்வதி-
கந்தசாமி இவர்களை
அநேகமாக ஓவ்வொரு நாளும்
சந்திப்பேன். இந்தச்
சந்திபுகளின்போது நாம்
உரையாடியவை எல்லாம்
சாதாணமானவை அல்ல

என்பது இப்போ நினைத்துப்
பார்க்கும்போதும்
புளகாங்கிதமடைய
வைக்கிறது. நான் யார்
என்பதை புரிய வைத்த
சிறப்பு இவர்களுக்குண்டு.

அவர் இப்போ பிரமாண்டமாக
உள்ளார் என்று
மந்றவர்களால் கூறப்பட்டாலும்
எனக்கு இவர் அப்போதும்
பிரமாண்டமாகவே தோற்றினார்.
மேதின ஊர்வலங்கில் கலந்து
கொள்ளும் போதும் நாடக
ஒத்திகைகளைப் பார்க்கும்
போதும் நான் நிரம்ப
வியப்படைந்த கணங்கள்
நிரம்ப உண்டு. அப்போ நான்
இளைஞ். துடித்துக்
கொண்டிருக்கும் காலம். நான்
- சிவம் - சிறிபாலன் -
நந்தினி சேவியர் சில
வேளைகளில் சிவராசா
ஆகியோர் நெல்லியடியில்
உள்ள சின்னத்தம்பி
கடையில் இருந்து
கதைத்தவைகளை எல்லாம்
நினைத்துப் பார்க்கும் போது
ரம்மியமாக உள்ளது.

சின்னத்தம்பி கடை என்பது
ஒரு பேக்கரி. சின்னத்தம்பியும்
இடது சாரிக் கருத்து
கொண்டவராக இருந்ததால்
அவர் கடை எங்கள் சந்திப்பு
நிலையமாக இருந்தது.

இந்தக் கட்டுரை என்னுடைய
வாழ்க்கைத் தடங்களினாடு
நகர்ந்து செல்கிறது.

வாழ்க்கைத் தடம் யாரோ
ஒருவரின் அரவணைப்பில்
செல்லும்போதுதான் அது
சிறப்புடையதாகும் என்று
நினைக்கிறேன்.

அதனால்தான் இக்கட்டுரைக்கு
பத்தண்ணாவும் நானும் என்று
தலைப்பிட்டேன்.

பத்தண்ணா முன் நான் சில
சமயங்களில் ஏகலைவனாக
மாறி பலவற்றைக்
கற்றிருக்கிறேன்.

சிலவேளைகளில் நேரடியாக
அவர் அனுபவங்களினாடாகப்
பயணம் செய்திருக்கிறேன்.

(இன்னும் வரும்..)

கார்ல் மார்க்சின் கடைசித் திணங்கன்

அலி அசாருமன்

நடக்கும் அகராதி என அழைக்கப்பட்ட மதிப்புக்குரிய மார்க்ஸ் முடங்கிப்போனது ஜென்னியின் மரணத்தில்தான். 1881 டிசம்பர் 2 இல் தன் மனைவி இறந்தபோது மார்க்கம் செத்துப்போய்விட்டார் என்கிறார் எங்கெல்ஸ். மார்க்சின் நெருங்கிய தொழுன் மார்க்ஸ் மரணத்தைப்பற்றி நம்முடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார். மேலும்;.. ஜென்னியை மிகவும் நேசித்தவன் மார்க்ஸ். ஜென்னியின் மரணத்திற்குப்பின் 15 மாதங்கள் வரையில் மார்க்ஸ் இருந்தாலும் அவனுடைய வாழ்க்கை இறந்த வாழ்க்கைகதான். இருந்த வாழ்க்கையல்ல;..

மனைவி இருந்தபோதே மார்க்ஸ் பல வியாதிகளால் துன்பப்பட்டான். இருப்பினும் வியாதிக்காக மருந்துகளை சாப்பிட்டு குணப்படுத்திக் கொள்ளும் சிந்தனை இருந்தது. ஆனால் ஜென்னி இறந்தபோது முற்றிலும் அந் நினைவு அவனை விட்டுப் போய்விட்டது. தன் வீட்டின் அறைக்குள் முடங்கிப்போய் விட்டான். இன்னொரு அதிர்ச்சி அவனுக்கு பெண்ணின் மரணத்தில் காத்திருந்தது. ஆம்! மார்க்சின் முதல் மகள் ஜென்னி லொங்குவே 1883 ஜூன் வரி 11 ஆம் திகதியில் பார்சில் இறந்த போனாள்.

தன் குழந்தைகளையும் குடும்ப த்தையும் மிகவும் நேசித்தவன் மார்க்ஸ். தொடர்ச்சியான மரணத்தில் தூட்டதூப் போய்விட்டான். மற்றவர்களிடம் பேசுவது மிகக் குறைந்து போய்விட்டது. வீட்டைவிட்டு வெளியே வருவதில்லை. வாழும் ஆசையை உதறிவிட்டான் என் மார்க்ஸ். வியாதிக்கு மருந்துகளை உட் கொள்வதை நியுத்திவிட்டான். அதன்பின் உடல் மிகவும் பலவீனமடைய ஆரம்பித்திருந்தது. நன்பர்கள்

சிலருடன் மார்க்சை கவனித்துக் கொண்டோம்.

1883 மார்ச் 14 ஆம் தேதியின் பிற்பகல் மார்க்சின் கடைசி முச்சு நிற்பதற்கு 2 நிமிடங்களுக்கு முன்பாக அவனைத் தணியாக இருக்க விட்டோம். அவன் எப்போதும் அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கும் சாய்வு நாற்காலியில் அவன் இருந்தான். முச்சு விடச் சிரமப்பட்டான்.

என்னால் சகிக்க முடியாத காட்சியாக இருந்தது. மார்க்சஸ் சிறிது தனிமையாக இருக்க ஆசைப்பட்டான். அதனால் நாங்கள் வெளியில் இருந்தோம்.

திரும்பிச் சென்று பார்த்தபோது மார்க்சஸ் தனது நாற்காலியில் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஓயாமல் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த மார்க்சஸ் சிந்திப்பதை

நிறுத்திவிட்டான். என் மார்க்சஸ் நிரந்தரமாகத் தூங்கிப் போய்விட்டான். மார்ச் மாதம் 17ஆம் திங்கள் வண்டனில் உள்ள வைகேட் என்னும் மயானத்தில் மார்க்சஸ் அடக்கம் செய்யப்பட்டான்.

சமீபத்தில் எனது “நெல்லி மரப் பள்ளிக் கூடம்” தொகுப்பை வாசி த்த இளம் ஆய்வாளர் ஒருவர் “கடலோத்துக்குடிசைகள்” கதை பிரச்சாரமாக இருப்பதாக என்னிடம் கூறினார் .எனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்படவில்லை ஏனெனில் எனது கருத்துக்களோடு உடன்பாடான பலர் அந்தக்கதை பிரச்சாரம் இல்லாத கலைத்துவமான கதை என என்னிடம் கூறி இருந்தனர். இதேபோலவே எனது முந்தய தொகுப்பில் இருந்த “வேட்டை” கதையை சமீபத்தில் படித்த ஒரு அன்பர்தொகுப்பில் உள்ள கதை களில் தனக்கு பிடிக்காத கதை “வேட்டை” எனக் கூறினார் அப்போதும் நான் ஆச்சரியப் படவில்லை காரணம் அந்த நண்பர் மச்சம் புசியாத ஒரு அர்ச்சகரின் மகன். அவருக்கு வேட்டைக்கதை பிடிக்காதுனர்.இடதுசாரி சிந்தனை இல்லாதவர்களுக்கு மார்க்சிஸ்ட் கோர்க்கியின் தாய் நாவல் கூட பிரச்சர மாகத்தான் இருந்தது .இனியும் இருக்கும் நாம் என்ன செய்வது....?

- நந்தினி சேவியர் -

பருவமெய்திய மின்....

மன்னார் அழகன்

பருவமெய்திய பின்தான்
மாறிப் போயிருந்தது.
அப்பாவிற்கும் எனக்குமான
பிடித்தல்கள்
வாசலில் வரும் போதே
வீணாவா! வா வாவெனும்
அடுத்த வீட்டு மாமாவும்
அகிலாவின் அண்ணாவும்
போலிருக்கவில்லை அப்பா
மழை வரமுன்
குடையுடனும்
தாமதித்தால்
பேருந்து நிலையத்திலும்
முன்னும் பின்னுமாய் திரிய
காரணம் தேவைப்படுகிறது.
அப்பாவுக்கு
துக்கம் தாளாமல்

அழக ஒருபொழுதில்
ஆழுதல் கூழுவதாய்
அங்கம் தடவுகிறான்
அகிலாவின் அண்ணா
யாருக்கும் தெரியாமல்
மொட்டைமாடிக்கு வா
நிலா பார்க்கலாமென மாமா.
இப்போதெல்லாம் பிடிக்கிறது
அப்பாவை

ஒற்றைப்பாலை.....

வதிரி. சி. ரவிந்திரன்

ஒற்றைப் பணையோன்று

ஒரமாய் வீதியிலே.....

மற்றப் பணைகளெல்லாம்

ஒன்றாகக் காணியுள்

இருந்தன.

காணியின் எல்லைக்கும்

வீதிக்கும் அருகில்

ஒற்றைப்பணை இன்னும்

நியிர்ந்து நிற்கிறது

காற்றுடிக்கும்

போதெல்லாம்

கண் வைத்து

என் வீட்டிற்கும்

தலைசாய்ந்து வணங்கும்

இந்தப் பணையால் எனக்கு

எப்போதும் பயமேதான்

போருக்குள் குண்டுகள்

சிதற

கூட்டாக நின்ற பணைகள்

மழந்து விமுந்தன

ஒற்றைப் பணை மட்டும்

தலை நியிர்ந்து நிற்குது

ஒற்றைப்பணையை

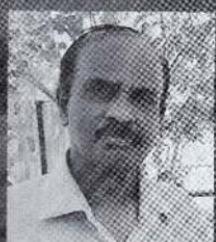
தட்டிப்பறிக்க பலர்

வந்து முகங் காட்டி

உரியவனைத் தேடுகின்றார்

உரியவனைத் தேடுவே

வேண்டும்

வெண்முகிற் கூட்டாங்களின் தேசம்..

நியூசிலாந்து சி. சிற்சபேசன்

பசுபிக் சமுத்திரத்தின்
தென்மேற்கில் இரண்டரை
லட்சம் சதுரகிலோ மீட்டர்
நிலப்பரப்பிலே நாலரை
மில்லியன் மக்கள்
தொகையைக் கொண்டதே
நியூசிலாந்தாகும்.
வெண்முகில்கூட்டங்களின்
தேசமென வர்ணிக்கப்படுகின்ற
நியூசிலாந்தின் மொத்தச்
சன்த்தூக்கயில் எழுபது
விழுக்காடு ஜோப்பிய
பின்புலத்தையும், பதினெந்து
விழுக்காடு பூர்வீகக்
குடிகளான மவோரி
பின்புலத்தையும் பத்து
விழுக்காடு ஆசியல்
பின்புலத்தையும் ஐந்து
விழுக்காடு பசுபிக்
பின்புலத்தையும்
கொண்டவர்களாகக்
காணப்படுகின்றனர்.

இருபதாம் நாற்றான்டின்
ஆரம்பங்களிலிருந்தீத
இந்தியப் பின்புலத்தைக்
கொண்ட மக்கள்
குறிப்பிடத்தக்க அளவுகளிலே
குடியேறியதாகக்
கருதப்படுகின்றது.

நியூசிலாந்தில் காணப்பட்ட
குடிவரவு வரைமுறைகள்
ஜோப்பியப் பின்புலத்தைக்
கொண்டிராதவர்களின்
குடிபெயர்வுக்கு
அனுகூலமானதாகக்
காணப்படவில்லை. 1980களில்
நியூசிலாந்து குடிவரவு
அனுகுமுறையில் ஏற்பட்ட
மாற்றங்களினால் ஜோப்பிய
பின்புலத்தைக்
கொண்டிராதவர்களும்
துடிபெயரவுக்கான
வாய்ப்புகள் அதிகரித்தன.

அதனைக் கொட்டங்கு பிஜீத்
தீவுகளிலும் இலங்கையிலும்
காணப்பட்ட அரசியல்
குழுநிலைகளினாலும்
கணிசமான தமிழர்
நியூசிலாந்திற்கு
பலம்பெயர்ந்தனர்.
1960களிலிருந்து நியூசிலாந்தில்
தமிழர் வாழ்கின்றனர்.
இருந்தபோதிலும்
1980களிலேயே தமிழரின்
தொகை குறிப்பிடத்தக்க
அளவுகளிலே அதிகரித்தது.
அண்மைய கணிப்பீடுகளின்
அடிப்படையில் நியூசிலாந்தில்

வாழும் தமிழரின்
எண்ணிக்கை இருபதினாயிரம்
வரையிலானதாகும். அதிலே
தமிழ் மொழியை அன்றாடப்
பாவனையில்

கொண்டிருப்பவர்களின்
தொகை கணிசமானதாகக்
காணப்படவில்லை.

இந்தியா இலங்கை, மலேசியா
சிங்கப்பூர் உள்ளிட்ட பிர
தேசங்களிலேயிருந்து
புலம்பெயர்ந்த முதலாம்
தலைமுறையினரே தமிழ்
மொழியை அன்றாடப்
பாவனையில்

கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால்
அவர்களுடைய அடுத்த
தலைமுறையினரிடம்
தமிழ்மொழி அன்றாடப்
பாவனையிலிருப்பதாக
திட்டவட்டமாகக்
கருத முடியவில்லை.
தென்னாபிரிக்கா, பிஜீ
உள்ளிட்ட

பிரதேசங்களிலிருந்து
புலம்பெயர்ந்த தமிழர் சில-
தலைமுறைகள்கு முன்னரேயே
தமிழ்மொழிப்
பாவனையை இழந்தவர்
களாகக் காணப்படுகின்றனர்.
இருந்தபோதிலும் மத
நம்பிக்கை, கலாச்சாரப்
பற்றுதல் பரதநாட்டியம்
பாரம்பரிய உணவு, உடை,

சமூகவிழாக்கள் என்பவை
தமிழ்மொழியைப் பாவனையில்
கொண்டிராதவர்களையும்,
அண்மைக்காலங்களில்
இந்தியா, இலங்கை
உள்ளிட்ட பாரம்பரிய தமிழ்
பிரதேசங்களிலிருந்து
புலம்பெயர்ந்தவர்களையும்
தமிழர் என்னும்
அடையாளத்துடன் ஒன்றி
கணைய வழிகோலுகின்றன.

நியூசிலாந்தின் பெருந்கரமான
ஆக்லாந்திலேயே
அதிகளாவிலான தமிழர்
காணப்படுகின்றனர். அதற்கு
அடுத்தபடியாக ஆட்சித்
தலைநகரான வெலிங்டனிலே
குறிப்பிடத்தக்க
எண்ணிக்கையிலான தமிழர்
காணப்படுகின்றனர்.
ஆக்லாந்தில் ஐந்து
தமிழ்மொழிப்
பாடசாலைகளும்,
வெலிங்டனில் ஒரு
தமிழ்மொழிப் பாடசாலையும்
செயற்படுகின்றன. வார
மொருதடவை சனி அல்லது
ஞாயிறுதினங்களில்
தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள்
நடைபெறுகின்றன.
அர்ப்பணிப்புமிக்க தன்னார்வத்
தொண்டர்களின் அயராத
உழைப்பினாலும்
விடாழுயற்சியினாலுமே

தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள்
 செயற்படுகின்றன. தன்னார்வத்
 தொண்டர்களே
 ஆசிரியர்களாகச்
 செயற்படுகின்றனர். பிற
 புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலுள்ள
 தமிழ்மொழி பயிற்றுவிப்பு
 முறையைகளே
 பயன்படுத்தப்படுகின்றன.
 தமிழ்நாடு, இலங்கை மற்றும்
 சிங்கப்பூர் நூல்களும்
 உரியவகையில் சேர்த்துக்
 கொள்ளப்படுகின்றன.

 பரதநாட்டியம், வாய்ப்பாட்டு,
 மிருதங்கம், வயலின்
 உள்ளிட்ட நுண்கலைகளை
 பயிலுவதில் அதிகமானவர்கள்
 ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுகின்றனர்.
 ஒருவருடத்தில்
 குறைந்தது இருபத்தைந்து
 வரையான நுண்கலை
 அரங்கேற்றங்களைனும்
 நடைபெறுகின்றன.

 நுண்கலைகளில் தமிழ்
 பாடல்களை பயிலுபவர்கள்
 பெருமளவில் அதனை
 ஆங்கிலத்தில் எழுதிப்படிக்கும்
 வழிமுறையே
 காணப்படுகின்றது. அதனால்
 ஆங்கில உச்சரிப்புடனான
 தமிழிசையையே இரண்டாம்
 தலைமுறைத் தமிழரினால்
 பெரும்பாலும்
 வழங்கமுடிகின்றது.

தமிழ் கலாச்சார நிகழ்வுகளும்
 ஒன்றுகூடல்களும்
 கணிசமாகவே
 நடைபெறுகின்றன. பொது
 நிகழ்வாகவோ அல்லது
 பூப்புனித நீராட்டு, திருமணம்
 போன்றதொரு தனிப்பட்ட
 நிகழ்வாகவோ வாரத்தில்
 குறைந்தது ஒருதடவையேனும்
 பல தமிழர் ஒன்றுகூடுகின்ற
 வாய்ப்புக் காணப்படுகின்றது.
 அத்தகைய நிகழ்வு
 தமிழ்மொழியிலான
 உரையாடல்கட்கு
 பொருத்தமான களமாகவே
 காணப்படுகின்றது. ஆனால்
 ஒவ்வொரு குடும்பங்களிலும்
 குழந்தைகள் தமிழ்
 பேசுவதற்கு தயங்குகின்ற
 சூழ்நிலையில் பெற்றவர்களும்
 இலகுவாக ஆங்கிலத்திற்கு
 தாவிக்கொள்வது இயல்பாககே
 வ நடைபெறுகின்றது.

 நுண்கலை, கலாச்சார நிகழ்வு,
 பாரம்பரிய உணவு, உடை
 என்பவற்றில் இங்கு வாழும்
 தமிழர்களிடையே
 காணப்படுகின்ற ஆர்வத்தை
 தமிழ் மொழியைப் பேசுவதில்
 காணமுடியவில்லை.
 இத்தகைய சூழ்நிலையில்
 தமிழ்மொழிக் கல்வி
 மிகப்பெரிய சவாலாகவே
 காணப்படுகின்றது.

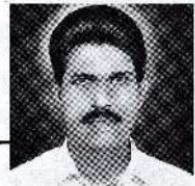
நியதி மாற்றம்

- தீருமலை ஷகீ -

உன்னில் கசியும்	உனக்காக;..
உணர்வைப்	தாரகையையும்
புதைத்துவிட்ட பின்னும்	மதியையும் ஓளிர்வுடன்
இருட்டுத் துவாரங்களுக்கு	பார்த்துக் கொள்ளும்
பரவும் ஈரம்	பின்புத்துவை கட்டுண்டு
காட்சிப் படாவண்ணம்	கிடைக்கும் எனக்கு
கரும் கம்பளியை	நியதியை மாற்றும்
அணையாக்கி	வல்லமை இல்லையலே;..
இருட்டுத் திரைக்குள்	
இரக்கம் மறைத்து	
இளகாய் நெஞ்சனாய்	
நடிக்கும் மெய் அழிபாரமல்	
மர்மமான மாற்றம் தந்த	
மாயக் கொடுமை தலை	
தினம் என்னில் படித்து	
ஏகாந்தமாய்	
உயிர் உருகி அழும்	

திருகோணமலை- நான்-மட்டக்கிளப்பு

மைக்கேல் கொலின்ஸ்

இன்று-

நாற்பத்தாறு வருடங்கள்
நிறைவில்.

என்னையே நான் _
என்னுள்ளே நான் திரும்பிப்
பார்க்கின்றேன்.

1970 இல் இதே தினத்தில்
திருகோணமலை மண்ணில்
காதல் ஜோடிகளாக வந்த

அன்றனி வில்பிரட்
பெர்னாண்டோ _ சிறிய
புஸ்பம்

இருவருக்கும் மகனாக.....

என்னைப் பெற்றெடுத்த மண்
என்னை வளர்த்து விட்டது.

அன்றைய என் அதிதீவிர
வாசிப்பு

பன்னிரெண்டு வயதில்
கரித்துண்டும் , பெற்ற
மனமும்

வாசித்து முடித்தவன்.

சிவகாமியின் சபதம் _ தியாக
பூமி _ அலை ஓசை- தியான
தாரா என கல்லுக்குள்
ஏத்தில் கரைந்தவன்.

தாயை நேசித்து மூலதனம்
கண்டவன்.

இளவரசனோடு இரண்டறக்
கலந்து மாக்கியவல்லியோடு
கை குலுக்கியவன்.

சத்திய வெள்ளத்தில் நீந்தி,
குறிஞ்சி மலர் பழித்து

பொன்விலங்குக்காக
ஏங்கியவன்.

முத்து காமிக்ஸ் , ராணி
காமிக்ஸ் , வேதாளம்

ரிப் _ கெர்ப்பி, இரும்புக் கை
மாயாவி, என நண்பர்கள்
திரிய பால குமாரனின்
இரும்புக் குதிரைகளுடன்
வலம் வந்தவன்.

நான் படைப்பாளி ஆகு
முன்னரே
சஞ்சிகையாளானவன்.

என் பதினான்கு வயதில்
ஒன்பதாம் வகுப்பில்
“ சிறுவர் வைரம் “ சஞ்சிகை
ஆசிரியர் நான்.

எங்கள் வகுப்பு தமிழ்
ஆசிரியை திருமதி கந்தையா
ஷ்சர்.

என்னை தமிழில் வளர்த்தவர்
அவர்.

அவர் வேறு யாருமல்ல
(எழுத்தாளர்) இன்றைய
சேகுவர் சித்தார்த்தாவின்
தாயார்,

இவரைப் போலவே என்னை
தமிழில் மட்டுமல்ல

தமிழ் இலக்கியத்தில்
வளர்த்தவர்

எனது ஆசான் திருமலை
நவம்.

என் ஆரம்பக் கல்வியும் உயர்
கல்வியும்

புனித சூசையப்பர் கல்லூரி

ரியில்.

கல்வியில் வளர்த்தது கல்லூரி
என்னை எழுத்திலும்-
வாசிப்பிலும் வளர்த்தது
திருமுருகானந்தா
வாசிகசாலை.

அன்றைய நாட்களில் பொது
வாசிகசாலையில்

இல்லாத அரிய நூல்கள்
பல இங்கு கிடைக்கும்.

இந்த நூலகத்தினை எனக்கு
அறிமுகப்படுத்தியது

தீவிர வாசகரும் எனது தாய்
மாமனுமான ஜேசுதாசன்

இங்குதான் யவனராணி ,
கடல்புஞா , பொன்னியின்
செல்வன்

இன்னும் இன்னுமாய்
வாசிப்பில் நான் கரைந்த
தருணங்கள்.

எத்தனையோ முழு இரவுகள்
நித்திரையில்லாமல்

சேரமான்காதலியுடன்.
பார்த்தீபன் கனவு கண்டவன்.

என் தேடலின் ஆழு
அகலங்களுக்கு தீணி போட
என் பதினெந்தாவது வயதில்,
என் தாயின் தந்தை
சலமோன்

அந்தோனிப்பிள்ளையின் நிதி
ஆசியுடன் வந்தது
'தாகம்' கலை இலக்கிய
புரட்சிகர முத்திங்கள் இதழ்.

தாகம் தொடர்ந்து பத்து
வருடங்கள் வந்தது.

இதுவரை திருக்கொண்மலையில்
இருந்து வந்த இதழ்களில்
அதிக காலம் வந்தது
தாகமே.

தாகம் வந்த காலங்கள்
மறக்க முடியாதவை.

அதன் தாக்கமும்
சொல்லமுடியாதவை.

தாகத்தின் முதலாவது
ஆண்டுமூலர் வெளியீடு
கொழும்பில்
கவிஞர்கள் மேமன் கவி ,
ஸழகனேஷ் , செ.மோகன்ராஜ்
மறக்க முடியாதவர்கள்.

தாகம் நான்காவது
ஆண்டுமூலரில் வந்த எனது
கவிதை

" ஆட்டாமா ரொட்டியும்
ஆட்டிறைச்சிக்கறியும் "
அதில் இரு வரிகள்
" அப்பாவிகளாக வந்தவர்கள்
இன்று அப்பாக்களாக
போகிறார்கள் "

தமிழ் இனத்தின்
மீதான இந்திய ராணுவ
கொடுமையினை
சொன்ன முதல் கவிதை.
அந்த கவிதைக்காக

நான் விசாரிப்புக்கென
கொண்டு போகப்பட்டேன்.
மீண்டும் ஒரு முறை
நள்ளிரவில் இந்திய ராணுவம்
எனது வீடு வந்தது.

தாகம் வெளியீட்டு வேலை
களில் நான் _
எனது மேசையில் இருந்த
ஒரு

கவிதையை எடுத்தான் தமிழ்

ராணுவ வீரன்.

அது கவிஞர் தாமரை
தீவானின் கவிதை.

தாகத்தில் பிரசுரிக்க வந்தது.

“ புலி பிடிக்க வந்ததோ
பூணை யாகி வந்ததோ
எவி பிடித்து நின்றதோ”

என தொடர்ந்தது.
ஒரு வாரம் இந்திய ராணுவ
முகாயில்

நான் உயர் தரம் கற்கும்
நேரமது.

பாடசாலைப் பரிட்சைக்காய்
தினமும் பாடசாலை
கொண்டு வரப்பட்டேன்.

வடக்கு- கிழக்கு
மாகாணத்துக்கான முதல்

தேர்தல் நடந்த

அன்றைய தினம் விடுதலை-

“ ஏன் கைது செய்தீர்கள்? ”
என கேட்டபோது

சொல்லப்பட்ட பதில்

“தாகத்தில் எழுதி

தேர்தலை குழப்பி விடுவீர்கள்”

நான்ஒரு இலக்கிய
சஞ்சிகையின்

பலம் அறிந்த நாள் அது.

என் வீட்டில் கவிதை எடுத்த
இந்திய ராணுவ வீரன் ஒரு
கவிஞன்.

“ பித்தன்’ என்ற பெயரில்
அவன் எழுதிய பல
கவிதைகள் பின் நாட்களில்
களம் கண்டது தாகத்தில்.

தாகம் இலக்கிய வட்டம்
ஒருவாகிறது.

திருமலையின் இலக்கிய
ஆர்வமுள்ள

சில இளைஞர்களை வைத்து
தொடங்கிய அமைப்பு.

அதன் நிர்வாக செயலாளராக
நான்.

பல இலக்கிய நிகழ்வுகள்
திருமலையில் அரங்கேறுகிறது.

அதன் உச்ச கட்டமாக

திருமலை மண்ணின் முத்த
எழுத்தாளர்கள் நால்வரை

1992 நடாத்திய இலக்கிய
விழாவில் கெளரவிக்கின்றோம்.
தொடர்ந்து

தாகம் பைன் ஆர்ட்ஸ்
அகடமி உருவாக்கம்.

அதன் நிர்வாகியாக
திருமலையில் சத்தியஜித்திரே
திரைப்படவிழா நடாத்தியது-

இருபத்து இரண்டு வயதில்
என் கவிதை நூல்-

“ என் பிரிய ராஜகுமாரிக்கு “
வெளி வருகின்றது.

“தாகம்” பதிப்பகத்தின்
ஐந்தாவது வெளியீடு அது.

திருமலை மண்ணில் அச்சில்
வந்த முதல் கவி நூல்
வெளியீடு முடிந்த மறுநாள்,
எனது பல்கலைக் கழக
கல்விக்காக

மட்டக்களப்பு மண்ணுக்கு
பயணமாகிறேன்.

எனது வாழ்வின்
இரண்டாம் அத்தியாயம்
ஆரம்பமாகிறது.

இருபத்தி மூன்று
வருடங்களுக்கு பின்
முழுமையாக

என்னை இடம் பெயர்க்கிறேன்.
திருகோணமலை மண்
என்னை உலகிற்கு
அறிமுகப்படுத்தியது.
மட்டக்களப்பு மண் என்னை
உச்சத்திற்கு எடுத்துச்
சென்றது.

மிகுதியான இருபத்து மூன்று
வருடங்களோடு

இன்றுவரை-
இந்த மண்ணோடும்
மக்களோடும்.

1993 காலங்களில்தான் கண்டி
'சத்தியோதயாவில்'

ஈழத்தில் முதல் முதலாக
தமிழ் மொழியில்
தொடங்கப்பட்ட

தமிழ் தொலைக் காட்சி
நாடக பயிற்சி நெறியில்
இயக்குனராகவும் _ திரைக்
கதை ஆசிரியராகவும்

- பயிற்சி பெறுகிறேன்.
 முன்று மாதகால டிப்ளோமா
 கல்வி.
 கிழக்கு மாகாணத்தில்
 இருந்து சென்றவன்
 நான் ஒருவனே.
 இக் கல்வியில் நன்பர்
 அந்தனி ஜீவா அவர்களின்
 பாத்திரம் பெரியது.
 அங்கு பெற்ற பயிற்சியின்
 பயனாக
 விடுமுறைக்கு திருமலை
 சென்றவேளை
 இளைஞர் சேவைகள் மன்றம்
 அகில இலங்கை ரீதியாக
 நடத்திய
 தொலைக் காட்சி நாடக பிரதி
 போட்டியில்
 பரிசு பெற்ற எனது நாடக
 பிரதியை
 “ மரபை மீறும் மானுடம் “
 என்ற பெயரில்
 ஒரு தொலைக்காட்சி
 நாடகமாக எடுக்கின்றேன்.
- திருக்கொண்மலை மண்ணின்
 முதல்
 தொலைக்காட்சி நாடகமாக
 அது பதிவாகிறது.
 1993 இல் ஆரம்பித்த
 கல்வியாண்டுகளில்
 பல்கலைக் கழக தமிழ் சங்க
 வெளியீடான்
 “தழல்”
 சஞ்சிகை ஆசிரியர் –
 கத்தோலிக்க ஓன்றிய
 வெளியீடான்
 “தூதன்” சஞ்சிகை ஆசிரியர்
 1995 இல் தாகம் பத்தாவது
 ஆண்டுமலர்
 மட்டக்களப்பில் வெளியீடு
 காண்கிறது.
 இரண்டாம் கல்வியாண்டு
 ஆரம்பமாகிறது.
 தொடர்ந்து தாகத்தினை
 வெளியிட முடியாதநிலை.
 ஆனாலும் அன்றைய
 காலங்களில்
 மட்டக்களப்பின் நவீன தமிழ்

கவிதா இதழ் ‘பீனிக்ஸ்’
என்னால் வெளியிடப்
படுகிறது.

1998 இல் எனது கல்வி
வாழ்க்கை முடிந்தவுடன்
மட்டக்களப்பின் முதல் வாரப்
பத்திரிகை

‘தினக் கதிரின்’ ஆசிரிய
பீடத்தில் வேலை

இக் காலப் பகுதியில்
‘மன்று’ அரசு சாரா நிறுவன
வெளியீடான்

‘குழல் சுடற்’ சஞ்சிகையின்
ஆசிரியர் குழு உறுப்பினர்.

1999 காதலித்தவளை கரம்
பிடிக்கிறேன்.

தினக்கதிர் நான்காவது
இதமுடன் அதன் பிரதம
ஆசிரியர் பொறுப்பு.

தினக்கதிர் வாரம் ஒரு முறை
தொடர்கிறது

1998 இறுதிக் காலங்களில்
வட கிழக்கில்
முற்றாக தடைப்பட்ட

மின்சாரம் காரணமாக
நிறுத்தப்பட்ட

“தினக்கதிர்” மீண்டும்
2000 இல் தினசரியாக
வந்தவேளை

அதன் தினசரி இணை
ஆசிரியராகவும்

வார வெளியீடின் பிரதம
ஆசிரியராகவும் கடமை.

பிற்காலங்களில் அரசு
சார்பங்ற நிறுவன வேலை,
அரசு தொழிலில் இணைதல்.

2005 தொடக்கம் 2016 வரை
மண்முனை வடக்கு

பிரதேச செயலகத்தில்
‘மனித வள உத்தி
யோகத்தராக’ ‘கடமை

2007 தொடக்கம் பிரதேச
கலாசார பேரவை

உறுப்பினராக இணைந்து
“தேனகம்” மலர் வெளியீடு
இக் காலப் பகுதியில்
2012-2013
“படிக்கல்” என்ற கல்வி

வெளியீட்டுக்கு பிரதம்
ஆசிரியராக கடமையேற்று.

கனடாவில் இருந்து இரு
வாரங்களுக்கு ஒருமுறை
வெளிவந்த “ஆதவன்”
பத்திரிகையின் பிரதம்
ஆசிரியராக கடமையேற்று.

2012 ஜூவரி “மகுடம்”
கலை இலக்கிய சமூக
பண்பாட்டு காலாண்டு இதழ்
வெளியீடு

இதுவரை ஒன்பது இதழ்கள்
வந்தாலும்

அழுத்து இலக்கிய பரப்பில்
மகுடத்தின் வருகை
மட்டக்களப்பு மன்னை
அடையாளப் படுத்துவதில்
முன் நிற்கிறது.

இது வரை மகுடம் பதிப்பகம்
எட்டு நூல்களை பதிப்பித்
துள்ளது.

“மகுடம் கலை இலக்கிய
வட்டம்” உருவாகிறது.

அதன் தலைவராக கடந்த
ஒன்றை வருட காலமாக

மாதம் ஒரு இலக்கிய நிகழ்வு
மட்டக்களப்பில் அரங்கே
நுகிறது.

மகுடத்தின் வருகையும்
பணியும் தொடரும்.

எனது வாழ்வை இரு
கூறுகளாக பிரித்து

இரு மண்ணிலும் எனது
கடமையை ஆற்றி உள்ளேன்.
ஆற்றுகிறேன். ஆற்றுவேன்.

நான் செய்ததை விட
எனக்கு இந்த மன்
செய்தவை அதிகம்.

நான் கொடுத்ததைவிட
பெற்றவை அதிகம்

இன்னும் இந்த மன்னுக்கும்
மக்களுக்கும் செய்ய
வேண்டியவை அநேகம்.

மீண்டும் எனது திருமலை
மன் என்னை அழைத்து

தாகம் வெளியீட்டினை தொடர
உத்தரவிட்டுள்ளது.

அதுவும் தொடரும்.

என் பயணத்திற்கு இது வரை
துணை நின்ற

அனைவரையும் இரு கரம்
கூப்பி வணங்கி
என் காதல் மனைவியின்
கரங்களை பிடித்தபடி,
அன்பு மகன்களை
அணைத்தபடி,
என் பயணம் தொடர்கிறேன்....

இது என் போர்க்களாம்.
இதில் தனியனாய் நின்று
போர் புரிகிறேன்.
வெற்றியோ - தோல்வியோ
எது வந்தாலும்
எதையாவது செய்து
கொண்டிருப்பேன்

வெறி

கடவுள்வெறி சமயவெறி
கண்ணல்நிகர் தமிழுக்கு
நோய்நோய் நோயே!
இடைவந்த சாதியெனும்
இடர்ஷிந்தால் ஆள்பவள்நம்
தாய்தாய் தாயே!
கடல்போலும் ஏழுக!கடல்
முழுக்கம்போல் கழுநிடுக
தமிழ்வாழ் கென்று!
- பாரதிதாசன்

மலம்

சீதா

மலம் அள்ளும் மனுசனுக்கு
மணம் என்ன ?

ருசி என்ன ?

எத செஞ்சு கொடுத்தாலும்
முக்க பொத்தி கண்ண முடியும்
தின்னுட்டு போகும் இந்த மனுஷகிட்ட
நான் எப்படி கேட்பேன் என கை ருசியபத்தி...

இத அள்ள

என்ன ஜாதி, என்ன குலம்

என்ன மதம், என்ன நாடு

பார்க்க ஆரும் சொல்லி தரல
எந்த வேத சாஸ்திரமும் சொல்லவில்ல
எங்க மானங்கெட்ட சுத்த பொழப்ப...

படிக்காத மனுஷ இவரு

என் மனச புரிஞ்ச இவரு

இதுக்கு தெரிஞ்சுதல்லாம்
மஞ்ச நிறமும் முத்திர வாசமு தான்...
கணவுல கூட தண்ணி ஊத்திட்டுபோங்கனுத
பெனாத்திகிட்டே இது கிடக்கு
அத கேட்டு என் அடிவயிறு பத்திளரியிது
அதே வயிறு மறு நா சோஙுக்காக
ஏங்கி தவிக்கிது,
என்ன செய்ய நாங்க
வாங்கி வந்த வரமிது
இத கேட்க எந்த நாதி இருக்குளங்களுக்கு...
எல்லாத்தையும் அள்ளி கொட்டி
என் மார்ல சாஞ்சி வியர்வையை
வாசமென சொல்லும் இந்தமனுடனுக்கே
எத்தன ஜென்மம் எடுத்தாலும்
முந்தானை விரிக்கும் வரம் கொடு...
இந்தானு வேண்டுதல் எல்லாம்
தினமும் ஊத்தி கழுவ
குழாயில தண்ணி வர வேணுமின்னுதா...
அத மட்டும் நிறைவேத்து கடவுள்ளுஒன்னு இருந்தா

உள்ளம் கவர்ந்த கள்வன்

பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு

”காடுடைய சுடலைப் பொடி
பூசி என் உள்ளம் கவர்
கள்வன்”

திரு மத்திய அவர்கள்
என சிவனை திருஞான
சம்பந்தர் பாடினார்
கவர் கள்வன் என்பது
வினைத்தொகை
இது முன்று காலத்தையும்
உணர்த்தும்
கவர்ந்த, கவர்கின்ற, கவரும்

என வரும்
மத்திய இனி இல்லை
அவர் இறந்த காலத்தில்
நமது உள்ளம் கவர்ந்த
கள்வன்
கள்வர் பொருள் கொள்ளள
கொள்வர்,
இக்கள்வனோ நம் மனம்
கொள்ளள கொண்டான்
தன் செயல்களால்,
இனிய வார்த்தைகளால்
செயல்களால்,
கனிவான உள்ளத்தால்
அவர் எனது உள்ளம் கவர்ந்த
கள்வரானார்
எனக்கும் சகோதரர்
மத்தியவுக்குமுள்ள தொடர்பு
ஜம்பது வருடப் பழமையது.
1964 இல் கட்டுகள்தொட்ட
சென்ற் அன்றனிஸ் கல்லூரியில் இராவணேசன்

மேடையேற்றத்தின் பின்
வேசம் கலைக்காமல் நான்
மேடையில் நின்றபோது
மேடையேறிவந்து என்னைக்
கட்டித் தழுவிப் பாராட்டினார்
அவருக்கும் அப்போது எனது
வயதுதான்

தமிழ்க்கலைகளையும், தன்
அடிவேர்களையும் தூர்க்க
முடியவில்லை
அவர், என் உள்ளம் கவர்ந்த
காரணங்னள் அதுவும் ஒன்று
தன்னை ஒரு

அம்மேடை நிகழ்வையும் தாம்
பாராட்டியமையயும் அடிக்கடி
கூறி மகிழ்வார், மகிழ்விப்பார்
மலை நாட்டில்
பூத்த இம்மலர் மட்டக்
களப்பில் மணம் வீசியது.
கல்முனை பிரதேசம் அதன்
வாசத்தில் கிறங்கியது
தூறவியான அவரால்

”தேயிலைக் கொட்டை“
என அவர் என்னிடம்
பகிடியாகக் கூறுவார்.
அதற்குள் ஆயிரம் அர்த்
தங்கள் பொதிந்து கிடக்கும்
எனினும் அவர் பணிகள்
பிரதேசங்கள் தாண்டியவை.
மதங்கள் தாண்டியவை,

.இனங்கள் தாண்டியவை
பறை எனும்
இசைக்கருவியைத் தமிழர்
இசையின் ஆதி இசை
என்றும் தமிழ்ப்பண்பாட்டின்
சின்னம் என்றும்,
அடக்கப்பட்ட மக்களின்
விடுதலைக் குரல் என்று
உரத்துக் கூறும் காலம் இது
நாகரீகம் மிக்க பெண்களும்
பறை முழக்கும் காலம் இது
ஆனால் இற்றைக்கு
பதினெந்து வருடங்களுக்கு
முன்னர் கார்மல் பத்திமாக்
கல்லூரியில் பறையை
மையமாகக் கொண்ட
பெண்களை மாத்திரம்
உள்ளடக்கிய ஒரு
பெரிய இன்னிய அணியை
தற் துணிவோடு நிறுவியவர்
சகோதரர் மத்தியு
பாரம்பரியம்
மிகுந்ததும், பழமையுள்
ஊறியதுமான
பாண்டிருப்பு, கல்முனை, காரை
தீவு பெண் பிள்ளைகள்
பறை வாத்தியம் ஏந்தி.பறை

ஒலி முழக்கி வீதி வலம்
வந்தனர்
ஏறத்தாள் இருபதுக்கு
மேற்பட்ட பறைகளுடன் ,
இருபதுக்கு மேற்பட்ட பெண்
பிள்ளைகள்
வீதி ஊர்வலத்தில் பறை ஒலி
முழக்கி கம்பீரமாக அணி
வகுத்தமை கண்டு பெரு
வியப்பும் மகிழ்வும்
அடைந்தேன்
அவரது துணிவையும், செய
லையும் மனதாரப்
பாராட்டினேன்
உடனே அந்நிகழ்வை
1999 இல் கிழக்குப்
பல்கலைக் கழகத்தில்
நுண்கலைத் துறை நடத்திய
உலக நாடக தின விழாவுக்கு
அழைத்து அறிமுகப்
படுத்தினேன்
பறையை பிரதானமான
வாத்தியமாகக் கொண்ட அவ்
இன்னிய அணி பலரையும்
கவர்ந்தது, அசைத்தது.
மேதை என்பவனின்

குணாம்சங்களுள் ஒன்று எதிர் உங்கள் இழப்பு

காலத்துக்குரிய

ஒன்றை இனம் கண்டு அது
னைத் தொடக்கி வைத்த
லாகும்

சகோதரர் மத்தியூ தொடக்கி
வைத்தவைகளுள் இதுவும்
ஒன்று

சறுசறுப்பு, வேகம்,

செயல்திறன், தன்னம்பிக்கை,
சோராமை

உடுக்கை இழந்தவன்
கைபோல மற்றவர் இடுக்கண்
களைதல் என்பனவற்றின்
மொத்த உரு அருட்
சகோதரர் மத்தியூ நண்பனே
மத்தியூ என்னையும் என்
செந்பாடு களையும் நன்கு
புரிந்து ஊக்கம் தரும்
அருமையான துணைகளை
அண்மைக்காலமாக இழந்து
வருகிறேன். இன்று
உங்களையும் இழந்தேன்
இது காலத்தின் கட்டாய
நியதி எனினும்
உங்கள் மரணம்

மலைபோல என் மனதை

அழுத்துகிறது

சென்று வருக எனது அருமை
நண்பா அருட் சகோதர
மத்தியூ அவர்களே

சென்று வருக

உண்மை இது பொய்யல்ல

சகட்டு மேனிக்கு சைவத்தையும்,
தமிழையும் பேசுபவர்கள் உண்மை
யான பிரச்சனைகளை கண்டு கொள்
வதில்லை.

சமீபத்திலும் சிதம்பரம் நடராஜர்
கோவிலில் தமிழில் தேவாரம் பாடிய
"சிவனடியார்" என்ற வயோ திப்பை
தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அடித்து
முறித்தார்கள். அதற்கு எந்த சமய
ஆதைங்களும் எதிர்ப்பு தெரிவிக்
கவில்லை. தில்லைவாழ் அந்த ணர்
களை எதிர்த்து மாஷ வாதிகளான
மக்கள் கலை இலக்கிய
க்கழகமேபோராடியது. வழக்காடியும்
வருகிறது. அது போலவே இந்த
மாநாடு கூத்தெல்லாம் முன்னோக்கி
செல்வதற்கல்ல. பழமையைக் காக்
கிழோம் என்ற பெயரில் சாதியையும்
,பெண்ணடிமைத்தனத்தையும், சீதன
த்தையும் மீட்டெடுக்கும் முயற்சி
யாகவே இருக்கும்.

த. சௌந்தர்

மறக்கமுடியாத ஓர் பெண்குழந்தையின் வரலாறு

(இரண்டாவது உலகமகா
யுத்தத்தின்போது)

The legend of an unforgettable child girl

(During the second world war)

தமிழில் - சௌந்தர் முருகேசு

மூலம் : அன்னா பிராங் (Anna Frank)

அறிமுகம்

இரண்டாவது உலகமகாயுத்தம் ஆரம்பமாகமுன்னர் ஹிந்ஸ்லரின் ஆட்சியில் யூதர்களுக்கு எதிராக ஏவப்பட்ட ஒடுக்குமுறைக்கு பயந்து ஓட்டோ (க)ஷநாங் (Otto Frank) குடும்பமானது ஜேர்மனிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து நெதர்லாந்தில் அம்ஸ்ரடாம் (Amsterdam) நகரில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஓட்டோ குடும்பத்திற்கு இரண்டு பெண் குழந்தைகள் இருந்தனர். முதலாவது மகள் மார்கெட். இரண்டாவது மகள் அனா. இந்த நூலானது அனாவின் நாட்குறிப்பை (Het achterhuis) அடிப்படையாகக்கொண்டு அதனுடன் தொடர்புபட்ட அவள் கால சரித்திரத்தில் நடந்த சம்பவங்களையும் அனாவின் அக்கால நிலைமையையும் அதை அவள் கூறிய முறைகளையும் விபரிக்க முற்படுகிறது.

யுத்தம் ஆரம்பமாகியபின் ஹிந்ஸ்லரின் படையினர்

நெதர்லாந்தையும் ஆக்கிரமித்திருந்தார்கள். அங்கேயும் இருந்த யூதர்களைக் கைது செய்து முகாம்களுக்கு அனுப்பிய வண்ணம் இருந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் கட்டாய வேலைக்கென 16 வயதிற்கும் 42 வயதிற்கும் இடைப்பட்ட யூதசமூகத்து ஆண் பெண்களை அனுப்பியபடி இருந்தார்கள். 16 வயது நிரம்பிய அணவின் சகோதரி மார்கொட்டுக்கும்

ஒருநாள் இந்த கோரமான யுத்தம் முடிந்துவிடும். அந்தநாள் வரும்போது நாம் வெறும்

யூதர்களாக இருக்கமாட்டோம். மீண்டும் சாதாரண

மக்களாகவிடுவோம்..... அப்போது நாம்

பிரித்தானியராகவோ, பிரெஞ்சுக்காரராகவோ

நெதர்லாந்தராகவோ... அப்படி ஏதாவதோர் நாட்டவராக மாறமுடியாது. நாம் எப்போதும் யூதர்களாகவே இருப்போம்,

ஆனால் அப்போது அப்படித்தான் நாம் இருக்கவும் விரும்புவோம்.

நாசிபடையினரின் அழைப்பு வந்திருந்தது.

ஒட்டோ குடும்பம் தங்களில் யாரும் பிரிந்து வாழக்கூடாது என நினைத்த வண்ணம் தாங்கள் தலை மறைவாகுவது என தீர்மானித்தார்கள். அவர்கள் ஒட்டோவின் வியாபாரம் இயங்கி வந்த கட்டடத்தின் பின் இணைப்பில்; (Annex house) பதுங்கிக்கொண்டார்கள். அதைத்தான் அனா “அந்தப்பின்வீடு”(நெதர்லாந்து மொழியில் Het Achterhuis) என தனது தினக்குறிப்புக்கு (டயாக்கு) பெயரிட்டிருந்தாள்.

அனா தலைமறைவாகும்போது அவளுக்கு 13 வயது நிரம்பியிருந்தது. அவளது பிறந்ததின் பரிசாக அவள் விரும்பிக்கொண்ட ஓர் தினக்குறிப்பேட்டை அவள் பிறந்த தினத்தன்று தந்தை அவளுக்கு கொடுத்திருந்தார். அன்றே அந்த ஏட்டில் அவள் எழுத ஆரம்பித்திருந்தாள்.

ஆணிமாதம், 12ம்திகதி பிறந்த அனா அன்றைய தினக்குறிப்பாக “..யாரிலுமே இதுவரை நான் வைக்காத நம்பிக்கையை உண்மீது வைத்து கூறிக்கொள்வேன் என எதிர்பார்க்கிறேன். நீ எனக்கு மிகப்பெரிய உறுதுணையாய் இருப்பாயென நான் நம்புகிறேன்” என எழுதிக்கொண்டாள்.

அனா தன் தினக்குறிப்பை ஆணி 12, 1942 (12 June 1942)இல் தொடங்கி பூர்ட்டாதி 1, 1944 (1 September 1944) வரை நீடித்திருந்தாள். அவள் கைதாகியபோது அவளுக்கு வயது பதினெட்டாண்டு. அத்துடன் அவள் தினக்குறிப்பும் முடிவடைந் துவிட்டது.

அனா தன்தினக்குறிப்பை முதலில் தன்பார்வைக்கு மட்டுமே எழுதி வந்தாள். 1944 இன் ஆரம்பப் பகுதியில் நாசிகளின் ஆக்கிரமிப்பின்போது பிரித்தானியாவில் புகலிடம் கோரியிருந்த நெதர்லாந்து கல்வி, கலாச்சார அமைச்சர் பொல்க்கன்ஸ்ரைன் (Bolkenstein) நெதர்லாந்து வானோலி அலையில் அன்று கூறிக்கொண்டதை அவள் செவிமடுத் திருந்தாள். அன்றைய உரையில் அவர் கூறியபோது ‘யுத்தம் முடிவடைந்ததும் நெதர்லாந்து மக்கள் பட்ட துன்பங்கள் அனைத்தும் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வரப்படும். அதற்கான ஆதாரங்கள் திரட்டப்படும்’. ஆதாரங்கள் என உதாரண ங்களாக அவர் குறிப்பிடும்போது அவரவர் தினக்குறிப்புகளும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும் என கூறியிருந்தார்.

தான் ஒர் பத்திரிகையாளராக, எழுத்தாளராக வர வேண்டும் என்ற கணவில் இருந்த அனாவிற்கு அந்த அமைச்சரது உரை மனதில் தொட்டிருக்க வேண்டும். அனா தனது தினக்குறிப்புகளை திருத்தங்கள் செய்து மீண்டும் புதிதாக அவற்றை ஒந்றைக்கடதாசிகளில் எழுதத் தொடங்கி நாள். வெளியிடப்பட இருக்கும் தன் டயறியில் இருந்த உண்மையான பெயர்களை எல்லாம் மாற்றி அவர்களுக்கு புனை பெயர்களிட்டு தன் தினக்குறிப்புகளை அவள் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டாள். 4ம்திகதி பூர்ட்டாதி மாதம் 1944இல் அனாவும் அவளுடன் இருந்தவர்களும் நாசிகளிடம் கைதானார்கள்.

அவளது டயநியானது பின்னர் அவர்களுக்கு பாதுகாப்புக்கொடுத்த மிப் கீஸ்(Miep Gies) அனாவின் தந்தையின் வியாபாரஸ்தலத்தில் சேவைசெய்த பெண்ணினால் காப்பாற்றப்பட்டு பத்திரப்படுத்தப்பட்டது. கைதாகி உயிர்தப்பி வந்த அனாவின் தந்தை ஓட்டோவிடம் அந்த டயநியை மிப் ஒப்படைத்திருந்தாள்.

ஓட்டோவின் முயற்சியில் அனாவின் டயநி வெளியாகி அது இன்று 54 மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல அனாவினது டயநியை மையமாக வைத்து அமெரிக்காவில் நாடகமும் திரைப்படமும் வெளியாகியது. 500,000க்கு மேலாக விற்பனையான இந்த நூலானது இன்றும் அவர்கள் பதுங்கியிருந்த வீட்டைப் பார்க்க எத்தனையோ இலச்சம் மக்களை வருடாந்தம் அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அனாவின் டயநியானது ஆங்கிலத்தில் ஏற்கனவே மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வெகுவிரைவில் தமிழ்மொழியிலும் அந்த தினக்குறிப்பானது வெளியாக இருக்கிறது. இதற்கு முன்னர் இந்த நூலில் யாரிந்த அனா? எங்கிருந்து இவர்கள் குடும்பம் வந்தது? எதந்காக இப்படியானார்கள்? எப்போது?, எங்கே?, எது? நடந்தது என்பன போன்ற தகவல்களைச் சேகரித்து அவற்றை தமிழில் மொழியாக்கம் செய்தபோது உருவான தொகுப்பு நூல்தான் இது. இரண்டாவது உலக யுத்தம் ஆரம்பமானதற்கான பின்னணி, நாசிகளின் ஐரோப்பிய ஆக்கிரமிப்புகள், பின்னர் கூட்டுப்படையினரின் மீட்புக்கள், யுத்த காலங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பல நாடுகளுக்கிடையேயான ஒப்பந்தங்கள் அதில் பங்கேற்ற சரித்திரத்தில் இடம் பெற்ற தலைவர்கள், ஐ.நா சபையின் தோற்றும் இப்படி பல வகையான சம்பவங்கள் அக்காலத்தில் இடம் பெற்றி ருந்ததால் அவைகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக நெதர்லாந்து நாட்டில் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் காலத்தில் நடந்தனவை சற்று விரிவாகப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நூலைத் தயாரிப்பதற்காக உபயோகப்படுத்தப்பட்ட நூல்க

ஞம் இறுதியில் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அனாவினது குறிப்புகளிலிருந்து அவளது குணாதிசயங்களை, அவள் பதுங்கி வாழ்ந்தபோது வெளியுலகைப்பார்த்து சிந்தித்த தன்மைகளை, அவளது உணர்வுகளை இடையிடையே நடந்த சம்பவங்களுடன் இணைத்து கோர்க்கப்பட்டுள்ளது. உடல் ரீதியாக பருவம் மாறும், பக்குவம் அடையும் இளம் வயதைக் கொண்ட அனா, வெளியுலகத்துடன் தொடர்பின்றி தலை மறைவாகியபோது வெளியே அவள் தன் சமுகத்திற்கு நேர்ந்த அட்டுழியங்களை நினைத்து தனது உள்ளத்தில் எழுந்தவற்றை நாள் குறிப்பாக எழுதி யதால் இன்று அவள் பலர் இதயங்களில் இடம் பெற்றுள்ளாள்.

இந்நுாலானது பலரும் வாசித்தறியக்கூடிய விடயங்களை கொண்டிருப்பதாலும் குறிப்பாக 13 வயதிற்கு மேற் பட்ட மாணவ மணிகளும் வாசித்து அறியக்கூடியவாறும் எழுதப்பட்டுள்ளது. நெதால்லாந்து நாட்டில் அனாவினது தினக்குறிப்பானது 12வயதாகிய மாணவர்களிடம் அவர்கள் வாசித்திருக்கவேண்டும் என அவர்களது பாடசாலை ஆசிரியர்கள் ஆலோசனையாகச் சொல்வது வழக்கம். சென்ற வருடம் நெதர்லாந்தில் வராலாற்றில் மக்களின் மனதில் படிந்தவர்கள் யார் என அந்நாட்டு அரசர் தொடக்கம் சில அரசியல் வாதிகள் பெயர் உட்பட ஜவரை தேர்ந்தெடுத்து மக்களின் வாக்கெடுப்பிற்கு ஓர் பத்திரிகை விட்டிருந்தது. அதில் ஓர் பெயர் அனா (கு)விறாங்கினது பெயரும் இடப்பெற்றதை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

சதி

அம்ஸ்ரடாம் நகரத்து மேற்குத்தேவாலய(Westerkerk) கோபுரத்துமணி ஏழுதரம் அடித்து ஓய்ந்து கொண்டது. “மனி எழு ஆனது தெரியவில்லையா? ஓட்டோ(Otto) எழும் புங்களேன்! கீழே குழாய் நீர் சொட்டுவது கேட்கவில்லையா? யாரோ அதை சரியாக பூட்டாமல் வந்திட்டார்கள் போலி ரூக்கே” எடித(Edith)தின் பத்டம் ஓட்டோவை நித்திரையால் எழுப்பியது.

எழுந்து தன் கைக்கடிகாரத்தைப்பார்த்துவிட்டு மனி ஏழுத்தாண்டி சில நிமிடங்கள்தானே ஆகியிருக்கிறது, “ஸ்ஸஸ்ஸஸ் சத்தம்போட வேண்டாம், பவ்வா(Fritz Pfeffer) குளிக்கும் நேரமப்பா!”.

ஓட்டோ சொல்லிச் சில வினாடிகள்தான் ஆனது. கிறீச் கிறீச் என மாடிப்படி பலகைச் சத்தம், பலகைப் படிகள் மேலே பவ்வர் ஏறிவருவதைக் கூறிக் கொண்டது. தன் தலையைத் துவட்டிக் கொண்டு மெது மெதுவாக மூச்சவாங்க அவர் மேலே ஏறி வந்து கொண்டிருந்தார். வயது ஐம்பதைத் தாண்டியும் அந்த வீட்டில் அந்த பல்வைத்தியர்தான் அதி காலையில் முதல் குளித்துக்கொள்பவர்.

மனி 9க்கு முன்னர் தங்கள் காலைக் கடன்களை முடித்துவிடவேண்டும். களஞ்சிய வேலையாட்கள் வருவ தற்குமுன் தமது கட்டில்களை நகர்த்திவிட்டு தாம் அசைந்து திரிவதற்கு இடம் அமைத்துக்கொண்டு அவரவர் தம் வேலையைத் தொடரவேண்டும். இரண்டு வருடமும் ஒரு மாத மும் ஆகிவிட்டது. இன்னும் கூட்டுப்படையினர் நெதர்லாந்தினுள் முற்றாக வந்து சேரவில்லை. பிரெஞ்சு தேசத்தில் நோர்மண்டியில் (Normandie) வந்து சேர்ந்த அமெரிக்க கூட்டுப்படையினர் பெல்ஜியத்தில் அன்வேர்ப்பன் (Antwerpen)

மட்டும் முன்னேறி விட்டார்கள். அப்படி ஓர் செய்தி அடிப்படையில் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் நெதர்லாந்தினுள் புகுந்து பிழேடா(Breda) நகரை நோக்கி முன்னேறி வருகிறார்கள் என்ற வதந்திகூட வந்து சேர்ந்து விட்டது. நாசிப்படைகளை முறியடித்தும், அவர்களை விரட்டிய வண்ணமும் கூட்டுப்படையினர் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என வெளியே கதைப்பதாக நண்பர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படியானால் இன்னும் சிலநாட்களுள் அம்ஸ்ரடாம் நகரம் ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடம் இருந்து விடு விக்கப்பட்டுவிடும். அவர்களின் அட்டகாசம் ஓய்ந்துவிடும். அப்படி நினைத்தபடி ஒட்டோ தன் கண்களை கசக்கிக் கொண்டு எழுந்து கொண்டார். தன் கைப்பைக்குள் இருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டார்.

பவ்வரின் (Fritz Pfeffer) நடமாட்டம் அவரது அறையை பங்கிட்டுக்கொள்ளும் அனாவை எழுப்பி விட்டிருந்தது. அவர் எழுந்துசென்று குளித்து விட்டு வரும் வரையில் கிடைத்த அந்த தனிமையை அனா ரசித்துக்கொண்டிருந்தாள். படுக்கை யிலேயே இருந்த வண்ணம் அவள் அந்த சந்று நேரத்து காலை நேர குருவிக்கூட்டங்களின் கானக்கச்சேரியை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள். திடீரென ஏதோ நினைத்தவள் போல மேசையிலே இருந்த தன் டய்னியை பார்த்துக்கொண்டாள். 13வது பிறந்த தினத்தில் தான் விரும்பி பெற்றுக்கொண்ட அந்த டய்னி. அதில் இறுதியாக அவள் எழுதிக்கொண்டதை நினைத்துக் கொண்டாள். இரண்டு வருடங்களாக அவள் தனக்குள்ளே நினைத்தவற்றை எல்லாம் அந்த தினக்குறிப்பு ஏட்டில் எழுதித் தீர்த்துவிட்டாள்.

யன்னல் திரையை சந்று நகர்த்தியபடி அன்றாடம் தான் தரிசிக்கும் அந்த கஸ்தான்ய மரத்தளிர்களின் பசுமையைப் பார்த்துக்கொண்டாள். இலையுதிர்ந்து வெறும் கம்புகள்போல் கிளை நின்று பின் தளிர்விட்டுக்கொள்ளும் அந்த மரத்தின் இரண்டு வருட வாழ்க்கையைப் பார்த்த அவளுக்கு இயற்கையின் கோலங்களில் எவ்வளவு கொள்ளள ஆசையென அவள் இருக்கு மட்டும் யாரும் அறிந்திருக்கிறேன்.

கவில்லை. பறந்து செல்லும் அந்த பறவைகளின் சுதந் திரத்தை அவள் சில வேளைகளில் நினைத்துக்கொள்வாள்.

என்று நான் வெளியில் சென்று அந்த வசந்தகாலத்து காந்திரைச் சுவாசிப்பேன்?, என்று என் பள்ளித் தோழிகளுடன் பேசும்போது நான் பட்ட துயரெல்லாம் பரிமாறிக் கொள்வேன்? எப்போது நாமெல்லாம் சாதாரண மக்கள் போல் சுதந்திரமாக வாழப் போகிறோம்? எத்தனையோ கேள்விகள் அவள் மனதில்.

மேலே கட்டில் நகர்த்தப்படும் ஒசை, ம்... கேர்மனும் (Herman van Pels) எழுந்து விட்டார். அவரது அம்மையார் ஒகஸ்ரியின் (Augusty van Pels) மணிக்கூட்டு அலாரம் முனகிக் கேட்டுப் பல நிமிடமாகிவிட்டது. அவள் அன்பு நண்பன் பீற்றூர் (Peter van Pels) மேலே முகட்டறையில் எழுந்திருப்பானா? எழுந்ததும் என்னதான் அவன் செய்து கொண்டிருப்பான்? அக்கா மார்கெட (Margot Betty Frank) அம்மா அப்பாவின் அறையில் எழுந்திருப்பாளா? என நினைத்த வண்ணம் தன் வேலைகளை அனா ஆரம்பித்தாள். தன் கேள்விகளை தனக்குள்ளே கேட்டவண்ணம் கஸ்தான்ய மரக்கிளையொன்றில் இருந்த சிட்டோன்றைப் பார்த்துக்கொண்டாள்?

யன்னல் திரையை மெதுவாக மேலும் சந்தி நகர்த் தியபடி அம்ஸ்ரடாம் நகர்த்து வீதியை எட்டிப்பார்த்த போது வெளியே வீதியில் சீருடையுடன் ஓர் NSB (Nationale Socialis-tische Beweging) அங்கத்தினர் நிற்பதை அனா கண்டு கொண்டாள். ஜேர்மனிய நாசிகளுக்கு துணைபோகும் நெதர்லாந்து இயக்கமது. யூதர்களை வேட்டையாட ஜேர்மனியர்கள் பாவித்த கூலிப்படையது. அவன் பார்வைகூட அந்த பின்வீட்டு யன்னலில்த்தான் படுகிறது போல் அனாவுக்கிருந்தது. அவன் தம்மைப் பார்த்து விட்டால் கடந்த இரண்டு வருட பதுங்கு வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் இல்லாமல் போய்விடும் என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவள் ஒருத்திமட்டுமல்ல அங்கே அவளுடன் இருக்கும் தலைமறைவாகிய அனைவரது வாழ்க்கையும் ஆபத்தாகிவிடும்.

மெதுவாக யன்னல் திரைச்சேலையை மூடிக்கொண்டு பவரிடமும் எச்சரித்துவிட்டு அருகிலே தன் அப்பாவின் அறைக்குள் அனா நகர்ந்து கொண்டாள்.

ஒவ்வொரு காலையும் அவர்களுக்கு ஓர் புதிய நாள். அந்த நாள் முடிந்துவிட்டால் அன்று அவர்கள் உயிர் தப்பினார்கள்.. நாசிகளின் கைகளில் இதுவரை அவர்கள் சிக்கிக்கொள்ளவில்லை என்பது அதன் அர்த்தம். கால் நடைகள் ஏற்றிச்செல்லும் அந்த கோச்சி வண்டியில் அவர்களும் தெங்கு ஜோரோப்பாவிற்கு இன்னும் போகவில்லை என்பது அதன் அர்த்தம்.

யூதர்களை ஏற்றிச்செல்லும் புகையிரதங்கள் அவை. இவையெல்லாம் அப்போது யூதசமூகத்தின்மேல் ஹிந்றவரின் படையணி ஏவிவிட்ட ஒடுக்குமுறை என வாணொலிகங்கும் வதந்திகங்கும் கூறிக்கொண்டதை அனாவும் அறிந்திருந்தாள்.

மனதிலே பயம் குடிகொண்டிருந்தால் அனா தன் தந் தையின் ஆழுதலைத்தேடி அவர் தங்கும் அறைக்குச் சென்றாள்.

எது ஏதுவோ தாமே தமக்கென சிறைச்சாலை யொன்றை உருவாக்கிக்கொண்டு, அதற்குள் தம் பாதுகாப்பு வாழ்கைக்கென சில விதிகளை தமக்குள்ளே அமைத்துக் கொண்டு, இன்னும் சிலகாலத்தில் எமக்கு விடுதலை கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டு வாழ்ந்துவந்த அந்த எண்மரும் அடுத்த ஓர் நாளின் புதிய காலைப்பொழுதிற்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னும் சில நிமிடங்கள்தான் அவர்களுக்கு இருந்தது. மாடிக்கட்டத்தின் மேலே இரண்டாவது மாடியுடன் தொடுத்து பின்புறமாக இருந்த சிறிய இணைப்புக்கட்டடத்தில் அவர்கள் பதுங்கி வாழ்க்கிறார்கள். சிறிய அந்தப்பகுதியை சில மாதங்கள்தான் இப்படி வாழுவேண்டிவரும் என நினைத்து அதை தங்கள் பதுங்கும் பிரதேசமாக ஆக்கியிருந்தார்கள். ஆனால் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. இன்னும் கூட்டுப்படையினர் வந்து சேரவில்லை. நாசிகளின் கைகளிலும்

அவர்கள் அகப்படவில்லை.

கட்டில்களைச் சுவரோரம் நகர்த்திக் கொண்டால் சந்று நடந்து திரிந்து தம் நரம்புகளை இயங்க வைக்கமுடியும். கீழே களஞ்சியத்து தொழிலாளர்கள் வந்துவிட்டால் மேலே அவர்கள் நடந்து திரியும் ஒசை கேட்டுவிடும். காலைக் கடன்களை சந்று நிம்மதியாக முடித்துக்கொள்ள இயலாமல் போய்விடும். அந்த ரகசிய மறைவிடம் பின்னர் பரகசியமாகிவிடும்.

எற்கனவே முன்று முறைகள் கீழே களஞ்சியப் பொறுப்பாளியாக வேலை செய்யும் வன் மாறன் (Willem Van Maaren) என்பவன் மேலே என்னதான் இருக்கு என பல தடவைகள் விடுப்புப்பார்த்திருக்கிறான். அண்மையிற் தான் அவன் களஞ்சியப் பொறுப்பாளியாகச் சேர்ந்து கொண்டது மட்டுமல்ல அவன் புதினங்கள் ஆராய்பவன், ஓர் நம்பிக்கை யில்லாப்பேர்வனி என ஓட்டோவின் நண்பர் கூக்கிளர் கூறியது அவர்களுக்கு நன்றாகத்தெரியும்.

களஞ்சியத்தில் களவாட வந்த திருடன் தாம் பதுங்கியிருக்கும் ரகசிய அறைக்குக் கீழே (ஓட்டோ குடும்பம் தங்கும் அறைக்கு நேர்க்கீழே) முதலாவது மாடியில் இருந்த அந்த ஸ்தாபனத்தின் அதிபர் ஓட்டோவின் அலுவலக அறைமட்டும், முன்று முறை வந்து சென்றது எல்லோருக்கும் நன்கு தெரியும்.

ஒருதடவை அந்த மாடியில் இவர்கள் மறைந்திருக்கும் பின்விட்டுக்கான இணைப்பை முடிமறைத்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த அலுமாரிவரை திருடரைத் தேடிவந்த நாசிப்படைகளின் காவலர்கள் நோட்டம் போட்டுச் சென்றார்கள்.

முச்சைக்கூட நிம்மதியாக விட்டுக்கொள்ளக்கூடிய சிறையாளிகளுக்கு உள்ள சுதந்திரம் தமக்கு அப் போது இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டவர்கள் அவர்கள். பீங்நாறின் பூனை போட்ட 'மியாவ்' என்ற சத்தம் களஞ்சிய இருப்புகளை கோதிக்கொள்ள விரும்பும் பெருஞ்சாளிகளுக்கும் பூனைக்கும் நடந்த சண்டையால் வந்த

சத்தமென நினைத்து சென்றுவிட்டார்கள் அந்தக்காவல்பபடையினர். அவர்கள் போனதும் அன்று அவர்கள் விட்டபெருமுச்சு.....அவர்கள் அனைவரதும் இதயத்துடிப்புகளுக்குசற்று ஒய்வைக் கொடுத்திருந்தது.

இதுவரையில் நாசிகளின் கைகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாத எமக்கு இன்னும் சிலகாலமே இந்தவாழ்க்கையென தமக்குத்தாம் சொல்லிக்கொண்டு தம் நம்பிக்கையை அவர்கள் தளரவிட்டதில்லை. அந்த இரண்டுமணிநேர அவகாசத்துள் போர்வைகளை சுருட்டி வைத்துக் கொண்டார்கள். படுக்கைகளை நகர்த்திக்கொண்டார்கள். அந்த சிறிய இடத்தினுள் தாம் நகர்ந்து திரிய சந்று இடத்தை அகட்டிக் கொண்டார்கள். காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு வீட்டின் முகட்டில் உள்ள கண்ணாடி யன்னலைத்திறந்து இயற்கைக்காற்றை கொஞ்சம் தமக்குள் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

இருக்கும் உலர் உணவில் பசிக்கும் வயிற்றுக்கு ஏதோ போட்டுக்கொண்டு மணி ஓன்பதுக்கு முன் மேசைக்கு வந்து விட்டார்கள். தமது காலனிகளை கழற்றிவிட்டு கால்மேசுடன் மெதுவாக இனி நடந்து கொள்ளவேண்டும். அந்த நெருக்கமான இடத்தினுள் இருமல் வந்தாலும் முச்சைப்பிடித்து அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

17ம் நாற்றாண்டில் கட்டப்பட்ட அந்த மாடிக்கட்டம். அதன் சுவர்களுக்கு அருகில் கேட்கும் சத்தங்களை தணித்துக் கொள்ளவும் தெரியாது. உள்ளே கேட்கும் சத்தங்களை தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொள்ளவும் தெரியாது. அப்படி உக்கிப் போய்க்கிடந்தது அந்த கட்டிடச்சுவர்கள்.

மணி ஓன்பது ஆவதற்கு இன்னும் சிலவினாடிகள் தான் இருக்கிறது. அதோ களஞ்சியக்கதவு திறந்து தொழிலாளர்கள் வரும் ஒசை கேட்கிறது. கீழே மிப் (Miep Gies) வந்துவிட்டாள். காரியாலயத்தில் தட்டச்சினசத்தம் கீழ்மாடியில் இருக்கும் களஞ்சிய ஆலைச்சத்தத்தையும் தாண்டிக் கேட்கிறது. அப்படியானால் பெப் (Bep Voskuil) வந்து தன்

வேலையை ஆரம்பித்து விட்டாள் என அனா நினைத்துக் கொண்டாள். தொலைபோசியின் ரீங்காரம்..... கிளைமன் (Johanes Kleiman) தொலைபோசியில் ஏதோ கதைக்கும் சத்தம். அதோ கூக்கிளரும் (Victor Kugler) வந்துவிட்டார். அந்த வியாபார நிலையத்தின் உரிமையாளர், அதிபர் ஓட்டோ (க)வந்றாங் (Otto Frank) அமைதியாக தம்மைப் பாதுகாக்கும் அந்த நண்பர்கள் வந்து விட்டார்கள் என்ற நிம்மதியில் இருந்தார். ஆபத்து இனி சந்றுத் தொலைவில்தான் என்ற ஒரு நம்பிக்கை அவருக்கு. ஒரு சில நிமிடம் களித்து மிப் மெதுவாக மேலே வந்து இன்று கடைகளில் வாங்கவேண்டிய பட்டியலை எடுத்துச் செல்லவேண்டும். பட்டியலும் தயாராகிவிட்டது அந்தப்பின் வீட்டில் (The Annex house).

காலை உணவை முடித்துக்கொண்டு மிப்பின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள் அனாவின் அம்மா எடித் (Edith Hollander Frank). அவள் மட்டுமல்ல அவர்கள் எல்லோரும் காத்திருந்தார்கள். மிப் வந்து என்னதான் புதிதாக சொல்லப்போகிறாள்? தமக்குத்தெரிந்த இன்னும் எத்தனை யூதக் குடும்பங்களை நாசிகள் பிடித்துவிட்டார்கள்? கூட்டுப் படையினர் இப்போ எங்கே நிற்கிறார்கள்? இப்படி பல கேள்விகளுடன் அனாவும் காத்திருந்தாள்.

பீற்றிரின் அம்மா ஒகஸ்ரி தன் நம்பிக்கை யையே இழந்து விட்டதாக கூறிக்கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டாள். தான் கானும் கனவுகளை அன்றாடம் அவள் சொல்லிக் கொண்டிருப்பாள். தன்னை நோக்கி நாசிகள் துப்பாக்கியால் சுடும்போது திடுக்கிட்டுப்போனதாக கூறிக் கொண்டவள். இரண்டுவருடகால தமது உலர் உணவுச்சேமிப்புகள் தீர்ந்துபோய் கொழுப்பேயின்றி தன் கணவர் கெர்மன் துவண்டுபோனார். பூட்டிய இந்த வீட்டி னுள்ளேயே நாம் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து யாரும் காணமல் போகும் நிலையைக் கணவாகக்கண்டேன் என்பாள். கூட்டுப் படையினரின் இலக்குகள் தவறிய குண்டுகள் நமக்குமேலே இந்த கட்டடத்தில் விழுந்து எல்லோரும் ஏறிந்து கொள்வதாக.....இப்படி பல கணவுகள் இதுவரை சொல்லி

யிருந்தாள். புகைத்தே தன் பணத்தை முடித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே என தன் கணவனைப்பார்த்து அவள் ஏசிக் கொள்வாள். அனாவினது சுட்டித்தனத்தையும் வெகுளித்தனத்தையும் பார்த்து ஒகஸ்ரி அடிக்கடி அனாவுடன் வாக்கு வாதப்பட்டு கலைத்து விட்டாள். மிப்பினது வருகையை பார்த்தவண்ணம் அவளும் காத்திருந்தாள்.

புகைப்பதற்கு ஒரு துண்டு சிகரட் கொண்டு வருவாளா நிப் என கெர்மன் தன் பதறும் கைகளுடன் காத்திருந்தார். பீற்றார் தன் பூனையை தன் கையில் வைத்து அதையே வருடிக் கொடுத்த வண்ணம் இருந்தான்.

சிரிப்பொலியோ அழுமொலியோ கேட்காத அந்த வீட்டில் தும்மல் சத்தமே போடாது பதுங்கிவாழும் அந்த எட்டு நண்பர்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்ள கீழே அவர்களுக்கு ஆறு நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள், ஒட்டோவின் ஒபெக்ரா(Opeka) நிறுவனத்தின் ஊழியர்களாவர். அம்ஸ் ரடாமில் அந்தக் கட்டடத்தில் இயங்கிவரும் வியாபார நிலையமது. அதிலும் இப்போ பதுங்கியிருக்கும் அந்த எண்மருக்கும் ஐந்து நண்பர்கள் மட்டும்தான் என்ற நிலை உருவாகிவிட்டது.

பெப் இனது தந்தை வொஸ்கயல் (Voskuil) வயதானவர். களஞ்சிய பொறுப்பாளராக மாறன் வருவதற்கு முன்னர் இருந்தவர். அந்த கட்டடத்திலிருந்து பின்வீட்டு இணைப்புக்கு செல்லும் படிக்கட்டுகளை மறைத்து சுவர்போல ஒர் அலுமாரியை செய்துவைத்தவர். அந்த அலுமாரியின் பின்பக்கமாக ஒருபக்கத்தில் சுழல்பிணைச்ச லொன்று பூட்டி அதை சுழல் அலுமாரியாக செய்து அந்த பின்வீட்டார்க்கும் வெளியுலகிற்கும் மறைப்பொன்றை போட்டுக்கொடுத்தவர். அன்று தொட்டு அந்தக் கட்டடத்திற்கு பின்னால் ஒர் இணைப்பு வீடு இருப்பது அங்கே பதுங்கியிருந்த எண்மருக்கும் அவர்களைப் பாதுகாக்கும் இந்த நண்பர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். பெப்பின் தந்தை வொஸ்கயலிற்கு குடலிலே புண் ஏற்பட்டு அது புற்று நோயாகி அறுவைச் சிகிச்சையில் அகப்பட்டு அசையாமல்

படுக்கைக்கு அவர் போய்விட்டார்.

தங்கள் முதலாளியையும் அவர் குடும்பத்தையும், நண்பர்களையும் நாசிகளிடமிருந்து காப்பாற்றியே தீரவே ண்டும் என்பதுவே அவர்களின் அன்றாட சிரத்தைகளில் முக்கியமானதாக இருந்தது. எட்டுக்குஞ்சை அடைகாக்கும் பேட்டுக்கோழியின் நிலைபோல எஞ்சியிருக்கும் அந்த நெதர்லாந்து நண்பர்கள் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் அது இருந்தது. தங்கள் உயிருக்கு இச்செயலானது ஆபத்தானது எனத்தெரிந்தும் மனம் தளராமல் தங்கள் கடமையிலிருந்து அவர்கள் இதுவரை தவறிக்கொள்ளவில்லை என்பதில் ஒட்டோவிற்கு அளவுகடந்த திருப்த்தி இருந்தது. அவர்கள்மீது அப்படியான நம்பிக்கையும் அவருக்கிருந்தது. சொல்லிலோ செயலிலோ காட்டமுடியாத நன்றியிணர்வு அவர்கள் மீது இருந்தது. ஒவ்வொரு தடவையும் அந்த நண்பர்கள் சுகம் விசாரிக்க மேலே செல்லும்போது தவறாமல் அந்த நன்றியை காட்டிக்கொள்ள அந்த எண்மரும் முயற்சிக்க தவறியதில்லை.

மிப் தனது அறையிலிருந்து எழுந்து வாசலுக்குச் சென்று படிக்கட்டில் யாரும் வருகிறார்களா என நோட்டம் விட்டுக்கொண்டாள். மெதுவாக மேலே சென்று அந்த ஒடையில் உள்ள அலுமாரியை நகர்த்திக்கொண்டாள். மீண்டும் அதை முடிக்கொண்டு மேலே நகர்ந்தாள். அந்த ஒடுங்கியபடியில் ஏறி பின்வீட்டுக்குள் சென்றபோது வழமைபோல தன் வருகையை பார்த்தவண்ணம் இருக்கும் தன் நண்பர்களை அவள் கண்டுகொண்டாள். அவர்களின் அந்த புன்முறைவல், அவர்களின் சந்தூ நேர நிம்மதிப் பெருமுச்சுகள் அனைத்தையும் கண்டுகொண்டாள்.

அவசர அவசரமாக கடைகளில் வாங்கவேண்டிய பொருட்களின் பட்டியலை அவர்களிடம் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட நினைத்தவளை பல முனைகளில் இருந்து வந்த கேள்விகள் சிறிது நேரமங்கே நிற்கவைத்தது. தான் திரும்பிப்போகமுன் ஏதாவது தேவையென களஞ்சிய த்திலிருந்து மாறன் வந்து தன்னைத் தேடுவான். பின்னர்

அலுமாரி வாசலுக்கே அவன் வந்துவிட்டால் நிலைமை சங்கடத்தில் போய்விடும் என மிப் கூறிக்கொண்டாள். அனாவின் கேள்விகளுக்கு வழமைபோல் பிற்பகல் வந்து சொல்கிறேன் என அவள் கூறிக்கொண்டாள். பட்டியலை எடுத்துக்கொண்டு மிப் கீழேவந்து தன் கதிரையில் இருந்த பின்தான் அவனுக்கு அன்றைய தன் முதலாவது கடமை முடிந்துவிட்டது போலிருந்தது.

களஞ்சியத்து வாசல்கதவை மாறன் அகலமாக திறந்துவிட்டிருந்தான். அம்ஸ்ரடாம் நகரத்து கோடைகாலத்து வாடை அங்கே உள்ளேயும் வந்து கொண்டிருந்தது. களஞ்சிய அறையில்த்தான் சரக்குகள், மூலிகைகள் அரைக்கும் இயந்திரங்களும் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. நிலத்துடன் இருந்த அந்தக் கீழ்மாடியின் பின்கூவர் பின் தோட்டத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. பின்புற யன்னல்களின் கண்ணாடிகளில் தீட்டப்பட்டிருந்த கடும் நீலநிறம் உள்ளே என்ன இருப்பென்பதை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

காலைநேர இடைவேளையின் போதுதான் மீண்டும் அந்த அரைக்கும் ஆலைகள் ஓய்ந்து கொள்ளும். அப்போதான் அந்தக்கட்டடத்தில் சந்று அமைதியிருக்கும். அதுவரைக்கும் மேலே குடியிருக்கும் எண்மருக்கும் சந்று சுதந்திரம் இருக்கும்.

மிப் போனதும் அந்த எண்மரும் அன்றாடம் செய்யும் தங்கள் வேலைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கி விட்டார்கள். கூக்கிளரும் கிளைமனும் விட்டுச் சென்ற நேந்றைய பத்திரிகைகளை பெரியவர்கள் படிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

பீற்றுரின் அறையில் ஒட்டோ தன் ஆங்கில வகுப்பு களை வழமைபோல் அவனுக்கு எடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். பீற்று ஆங்கிலத்தில் தன் அறிவைப்பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையில் ஒட்டோவின் உதவியை க்கேட்டுக்கொண்டான். நாளாந்தம் போட்டுக்கொண்ட அட்டவ

ணைப்படி காலையிலே அவனுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்க ஒட்டோ மேலே போய்விட்டார்.

அனாவின் அம்மா எடித் வழமைபோல தன் பின்னல் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அழகான பூக்கள் இட்ட ஆடைகளை தன் இரு பெண் பிள்ளைகளுக்கும் போட்டுப் பார்த்து அவர்களின் அழகை பார்த்துக் கொள்வாள். அந்த இரண்டுவருடத்துள் அவர்கள் வளர்ந்துவிட்டதால் கொண்டு வந்த உடுப்புகளும் சிறிதாகிவிட்டன. அவற்றை அவள் திருத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

மார்கொட்டும் அனாவும் தாங்கள் புதிதாக தபால்மூலம் தொடங்கிய லத்தீன், பிரெஞ்சு மொழி பாடங்களுள் புகுந்து விடுவார்கள். மிப்பினுடைய பெயருக்கு அவர்கள் பாடப் புத்தகங்கள் அவர்கள் செய்து அனுப்பும் அப்பியாசங்களும் திருத்தங்களுடன். ஓபெக்ரா(Opekta) இயங்கும் விலாசத்திற்கு அவை வந்து சேருவது வழக்கம்.

இந்த இரண்டு வருடத்துள் அவர்கள் படித்து முடித்துக் கொண்ட பாடப் புத்தகங்களை விட வாசித்து முடித்த நாவல்கள், சரித்திர நால்கள் மகான்களின் சுயசரிதங்கள் மாத சஞ்சிகைகள் அதிகமானவை எனக்கூறலாம். அவை கீழே இருக்கும் நண்பர்கள் கொண்டுவந்து கொடுத்திருந்தார்கள்.

விடுதலை கிடைத்ததும் பாடசாலை கதிரைகளில் தன்பிள்ளைகள் இருக்கும்போது அவர்கள் பின்னடைந்த பிள்ளைகளாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக அப்பா ஒட்டோ எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி அது.

அனாவிற்கு அரச குடும்பங்களின் படங்கள் சேர்ப் பதிலும் அவர்களைப்பற்றி அறிந்து கொள்வதிலும் அலா திப்பிரியம். நடிகர்கள் நடிகைகள் பற்றியும் திரைப்பட விமர்சனங்கள் பற்றியும் வாசிப்பது, அவர்கள் படங்களை சேர்ப்பது, அவற்றைப்பற்றி கதைப்பது இவையெல்லாம் இப்போது அவளுக்குப் புதிதல்ல. தன் பாடசாலை தோழிகளுடன் அவற்றை செய்துகொண்டவள். அவளது

ஆுசைக்காக மிப்பினது கணவர் யன் கீஸ் (Jan Gies) தான் வரும்போது அவள் விரும்பும் நூல்களை, மாத சஞ்சி கைகளை அம்ஸ்டர்டாம் நூல்நிலையத்திலிருந்து பெற்றுக் கொண்டு வந்து கொடுப்பதுண்டு. கூக்கிளரும் கிளைமனும்கூட சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது அவர்களுக்கு பிடித்த நூல்களைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க தவறுவதில்லை.

வினிழ்ஸ் பவ்வர் (Fritz Pfeffer) தனக்குத் தேவையான மருத்துவ நூல்களைப் பெற்று வாசித்துக் கொண்டிருப்பார். பல்வைத்தியரான அவரை அங்கிருக்கும் காலத்தில் தனிமை மிகவும் வாட்டிக் கொண்டது. தன்னால் இயன்றளவு நூல் களை வாசிப்பதன்மூலம் அதைப் போக்கிக்கொள்ள அவர் முயற்சித்த வண்ணம் இருந்தார்..

அமைதி, பொறுமை, ஒழுங்கு இவை அவர்களது வாழ்க்கைக்கு அப்போது இன்றியமையாததாக ஆகிவிட்டது. அதை அன்றாடம் அவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டியவர்கள் ஆகிவிட்டார்கள். அனாவும் அந்த முன்றையும் நன்கு அறிந்துகொண்டாள்.

நேரம் காலை பத்து முப்பதிருக்கும். களஞ்சிய ஊழியர்கள் தங்கள் கடமைகளில் இருந்தார்கள். கூக்கிளர் தன் அறையில் தன் வேலைகளை பார்த்தவண்ணம் இருந்தார். மிப்பும் கிளைமனும் பெப்பும் தங்கள் அறையில் தமது அலுவல்களை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கப்பின்னால் உள்ளே ஒட்டோவினது கந்தோர். யாரும் அங்கே இல்லாது கந்தோர் வெறுமையாக இருந்தது. இடையிடையே தேவைப்படும்போது தமது அலுவலகமாக அதை ஒபெக்ரா(Opekta) ஊழியர்கள் பாவித்திருந்தார்கள். கீழே மாறனின்(Willem van Maaren) பொறுப்பில் களஞ்சியம் இயங்கியபடி இருந்தது. அவனுக்கு உதவியாக ஓர் ஊழியன் ஸாமர்ட் கெர்தொஃக(Lamert Hertog) இருந்தான்.

திடீரென ஜந்துகு மேற்பட்ட அந்தியர்கள் களஞ்சியத்தில் புகுந்து கொண்டார்கள். கையிலே ஆயுதங்களுடன் வந்தவர்களில் ஒருவன் சீருடையில் நிற்பதை

மாந்தன் கண்டு கொண்டான். “ஜேர்மனிய ரகசியப்பொலிஸ்” ('Gestapo) என்பது போல் ஒர் சத்தம். அது கேட்டதோ கேட்கவில்லையோ மாந்தன் தன் பெருவிரலால் மேல் மாடிக்கு அவர்களை செல்லுமாறு சைகை செய்து கொண்டான். அவன் பணியாள் (Lamert Hertog) லாமர்ட் பத்தடத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தான். நாசிகளின் தொழில் முகாமுக்கு கட்டாய வேலைக்கு செல்லவேண்டிய அழைப்பு அவனுக்கு கிடைந்திருந்தது. அதில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அவன் ஒபெக்ராவில் வேலைக்கு சேர்ந்து கொண்டவன். ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடக்கிறது என்பது அவன் பிதுங்கும் விழிகளில் தெரிந்திருக்கும்.

கீழே ஆயுதத்துடன் ஒருவன் நிற்க மற்றையவர்கள் மேலே அந்த மேல் மாடிப்படிகளில் செல்வதை அவர்களின் கால்ச்சப்பாத்துகளின் ஒசை கூறிக்கொண்டிருந்தது. லாமர்ட் தன் மேலாடையை போட்டுக்கொண்டு மெதுவாக அந்த இடத்திலிருந்து நழுவிக்கொண்டான். கீழே காவலுக்கு நின்றவன், அவனை கண்டும் காணாது நின்றானோ அன்றி அந்த காவலன் கண்ணில் படாது லாமர்ட் நழுவிக்கொண்டானோ அது அவரவருக்குத்தான் வெளிச்சம்.

“அப்படியே அசையாமல் இருக்கவேண்டும், சத்தமேதும் செய்யப்படாது” மேலே சென்ற சீருடைஅதிகாரி ஒருவனின் திடீர் எச்சரிக்கை மிப், கிளைமன் மற்றும் பெப் இருந்த அறையினுள் கேட்டது. அவனது டொச்சு(ஜேர்மனிய) மொழியை புரிந்துகொண்ட மூவரும் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டார்கள். உமிழ்ந்த எச்சில்லைக்கூட விழுங்கமுடியாது சந்று தன் தொண்டையை செருமிக்கொண்டாள் மிப். அவனுக்கு பின்னால் வந்து நின்றவர்களில் ஒருவன் “இருக்கிற இடத்திலேயே இருக்கவேண்டும், அசையப்படாது” என டச்சில் (நெதர்லாந்தில்) கூறிக்கொண்டான்.

அதைத்தொடர்ந்து அடுத்த அறைக்கதவை அடித்துக் திறந்தபடி மேலும் சிலர் கூக்கிளரின் அறைக்குச் சென்றார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் ஜேர்மனிய சீருடை அணிந்திருந்தான்.

அவனுக்கு உதவியாக மூவர் அந்த அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் நெதர்லாந்தவர்கள். கதைவைத் திறந்ததும் “யாருடைய கட்டிடம் இது” என்ற கேள்வி கூக்கிளருக்கு கணீர் எனக்கேட்டது.

தன் பத்தட்டத்தைக்காட்டாது கேள்விக்குப்பதில் ஆதாரத்துடன் தேடுபவர்போல அவனது ஓஸ்ரிய-ஜேர்மன் மொழியிலேயே “நாங்கள் வாடகைக்குத்தான் இங்கே இருக்கிறோம். 1943 இலிருந்து புதிய கட்டட உரிமையாளர், அவர்பெயர்...., விலாசம்.....” என தன் மேசை லாச்சிக்குள் அந்த உரிமையாளரின் விலாசத்தை தேடமுயன்றார். தனது தாய் மொழியும் ஓஸ்ரிய மொழிதான் என கூறமுயன்றார் கூக்கிளர். திடென அந்த அதிகாரியின் அடுத்த கேள்வி அவரை திடுக்கிட வைத்திருந்தது. “சுந்றிவளைக்காதீர் எமக்கு....., இங்கே யார் இப்போ முதலாளி..?” கூக்கிளர் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தார். “அது நான்தான்...” என கூறிக்கொள்ளும்போது அவன் மார்பிலே அவன்பெயர் வெள்ளிநிறத்தகடொன்றில் சில்பெர்பியூர் (Silberbeur) என பொறிக்கப்பட்டிருந்ததை கண்டுகொண்டார்.

எதையுமே திட்டவட்டமாக தெளிவாக நிதானமாக செயல்ப்படுத்தும் கூக்கிளருக்கு தனது அறையிலே என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என சிந்தித்து பார்க்க அவகாசமே இல்லாது திக்கு முக்காடிக்கொண்டிருந்தார். “சில வேளை இவர்கள் பின்வீடில் பதுங்கியிருக்கும் என்றனப்பற்களைத் தேடி வந்தவிட்டார்களோ.....???” தன்னைத் தானே மொனமாக கேட்டுக்கொண்டார்.

அந்த அதிகாரியின் அடுத்த கேள்வி மனத்தில் பத்தட்டத்தையே கொடுத்திருக்கவேண்டும். “நீர் இங்கே யூதர்களை மறைத்துவைத்திருக்கிறீர்..” அதிகாரியின் குரல் தெட்டத் தெளிவாக இருந்தது. அது ஒரு கேள்வியாக கேட்கப்படவில்லை என்பதும் கூக்கிளருக்கு புரிந்தது.

சில விநாடிகள் ...பல கேள்விகள் அவர் மனதில் எழுந்தது. இந்த இரண்டு வருடமாக தாம்பட்ட பிரயாசைகள்,

தாண்டிவந்த தடைகள். தப்பிப்பிழைத்த உயிர்கள்... எல்லாம் முடிந்தேவிட்டதா? இவளவுகாலமும் கைப்பற்ற முடியாத அந்த அன்பு நண்பர்களை இப்போதா...? அதுவும் கூட்டுப்படையினர் இதோ வருகின்றார்கள் என இருக்கும் இந்த நாட்களிலா? இன்னும் சில நாட்களில் நெதர்லாந்தே சுதந்திரக்காற்றை சுவாசிக்க இருக்கும் இந்த நேரத்திலா..?

கூக்கிளர் தன்னை சுதாகரித்துக்கொண்டார். இனி பொய் பேசி என்ன பிரயோஜனம்? என்றது அவர் மனம். அவை மேலும் விபரீதங்களைத்தான் கொடுக்கும் என நினைத்துக்கொண்டார்.

அதிகாரியோ அவசரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனது கையில் இருந்த துப்பாக்கி கூக்கிளரை எழுந்துவாவென அழைத்துக்கொண்டது. தன் ஆசனத்தில் இருந்து எழுந்து நடக்கலானார். நடைப்பினம்போல் சென்று கொண்டிருந்த அவருக்கு மனதிலே சந்று முன்னர் தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்ட கேள்விமட்டும் ஒலித்துக்கொண்டது.

யாரிடைச்செய்தார்கள்? கந்தோர் ஊழியர்களில் ஒருவரா? பக்கத்துக் கட்டிடிடக்காரனா? கவலையீனமாக மேலே நண்பர்கள் தம்மைத்தாமே காட்டிக்கொடுக்கும்படி நடந்துகொண்டார்களா;? ஒ தெய்வமே... எப்போதும் அந்தப்படிக்கட்டில் நல்ல செய்திகள் சில சொல்வதற்கல்லவா மேலே ஏறிச்செல்வேன். அப்போது அவர்கள் முகங்களின் பூரிப்பையல்லவா பார்த்திருக்கிறேன். இப்போ..... எனக்கா இந்த தலையெழுத்து...., சிலவேளை இவர்கள் என் நண்பர்கள் ஒளிந்திருக்கும் இடம் தெரியாமல், அவர்களை கண்டுபிடிக்க முடியாமல் விட்டுச் செல்வார்களா..? கூக்கிளர் நடந்தார்.

அம்ஸ்ரடாம் நகரத்தில் இருக்கும் ஒடுங்கிய மாடிப் படிக்கட்டுகள் ஜேர்மனிய அதிகாரி சில்பபியூர் (Silberbeur)க்கு பழகிப்போய்விட்டது. எத்தனை மாடிப்படிகளில் ஏறி கோளிகளைப் பிடிக்கும் ஒநாய்களைப்போல் யூதர்களை மடக்குகிறார்கள் அவன் கும்பல்கள்.

அந்த அதிகாரி கூக்கிள்ரைத் தொடந்து பின்னால் படிகளில் ஏறிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பின்னால் மேலும் சிலர் வரும் சப்பாத்துக்காலடி ஒசை கேட்ட வண்ணம் இருந்தது. முதல் மாடியிலிருந்த படிகள் ஏறிமுடிந்தாயிற்று. அதையும் தாண்டி மேலே ஏறினார்கள்.....14, 15, 16வது..... மேலே ஒரு ஒட்டபோன்ற பாதை. வலதுபக்கம் ஓர் யன்னல். இடப்பக்கம் கட்டடத்தின் முன்பக்க முகட்டறைக்குச் செல்லும் வழி. நேரே முன்னால் ஓர் புத்தக அலுமாரி. மூன்று தட்டுகளில் அலுவலக ஆவணங்கள் கொண்ட கோவைகள் (files) பல அதில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் மேலே பெல் ஜியநாட்டு வரைபடம் ஒன்று தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. 1: 500000 என்ற திட்ட விதாசாரத்தில் பெல்ஜிய நாட்டையே விபரமாய் அந்த வரைப்படம் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

நேரேமேலே சந்று குத்தெனச்செல்லும் படிக்கட்டில் ஏறிவந்த கூக்கிளர் களைப்பாற சந்று தாமதித்து நின்றார். “ம் திற!” எனக்கூறிக்கொண்டான் அதிகாரி சில்பபியூர். அவனது அதிகாரத்தொனிக்கு அசைந்தவர்போல அத்தனையும் தெரிந்து தான் வந்திருக்கிறான் என நினைத்தபடி அலுமாரியைத் திறந்து கொண்டார் கூக்கிளர்.

கண்ணிப்பெண்ணொருத்தி மண்ணில் கால்வட்டம் போடுவதுபோல் அலுமாரி நகர்ந்து கொண்டது. கட்டிடத்திற்கு பின்னால் ஓர் இணைப்பிருப்பதை அந்த அலுமாரி காட்டிக்கொடுத்தது. அரை மீற்றாற் உயரத்தில் ஓர் சுவர்க்கட்டு கண்ணில் தெரிந்தது. அதற்கு மேல் ஓர் வெள்ளை நிற கதவு அற்ற கதவின்நிலை ஒன்று தெரிந்தது. அந்த பெல்ஜிய வரைபடம் இப்போ கதவு நிலையினது மேற்பகுதியின் சில பாகத்தை மறைத்தபடி தொங்கியது.

அதிகாரிகளின் காலடியோசைகேட்டு ஒட்டோ குடும்பம் வரப்போகும் ஆபத்திற்கு தயாராகி இருப்பார்களா....? அன்றி எதுவுமே அறியாமல் திடீரென கிடைக்கப்போகும் இந்த பேரதிர்ச்சியில் மயங்கிவிடுவார்களா? கூக்கிளர் மீண்டும் தயங்கினார். அந்த ஒந்றையடிப்பாதை போன்ற படிக்கட்டில்

அதிகாரிக்கு வழிவிட்டு அருகில் நிற்கமுயன்றார். அதிகாரியின் துப்பாக்கி கூக்கிளரை மேலே செல்லுமாறு கூறிக்கொண்டது. எதுவுமே செய்வதறியாது அவர் மேலே ஏறிக்கொண்டார். மேலே சென்றவர் வலப்பக்கமாக திரும்பி ஓட்டோ குடும்பம் தங்கும் அறைக்குச் சென்றார். அங்கே கட்டில்கள் நகர்த்தப்பட்டு மேசையொன்றை சுற்றி கதிரைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதிலொன்றில் எடித் உட்கார்ந்திருந்தாள். மற்ற அதிகாரிகளில் சிலர் தொடர்ந்து மேலேசென்ற படிக்கட்டில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

சிலர் இடது புறம் உள்ள அணாவினதும் பவ்வரினதும் அறையை நோக்கிச்சென்றனார். கூக்கிளர் எடித்தைப்பார்த்து “Gestapo” (ரகசியப்பொலிசார்) என முனுமுனுத்தாலும் அவரது காய்ந்துபோன தொண்டையில் இருந்து குரல் வரவில்லை. எடித்தோ எதுவுமே தெரியாதது போல் இருந்ததை கூக்கிளர் கண்டார். அவள் அங்கங்களில் எந்தவோர் அசைவும் இருக்கவில்லை. சேலைக்கடைப்பொம்மைபோல் அங்கே அவள் இருந்தாள். “கைகளை உயர்த்து” என்ற குரல். சில்பபியூருடன் வந்த ஓர் NSB யினன் நெதர்லாந்தில் (டச்சில்) கூறிக்கொண்டான். திஹர் நினைவு வந்தவள் போல தன் கரங்களை உயர்த்திக்கொண்டாள் அவள்.

மேலே அதே உத்தரவுகள் பிறப்பதையும் அவர்கள் நடந்துவரும் காலடி ஒசைகள் கேட்பதையும் கூக்கிளர் அவதானிக்க தவறவில்லை. ஒருபக்கத்தால் அணாவும் மார்கொட்டும் தங்கள் கைகளை உயர்த்திய வண்ணம் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

மேலிருந்து பவ்வர் பின்னால் ஓர் அதிகாரி தொடர்ந்துவர, மற்றொருவன் பீந்றரையும் ஓட்டோவையும் அழைத்துவர கேர்மனையும் ஒகஸ்ரியையும் மேலுமொரு அதிகாரி தொடர அவர்கள் கீழே வந்தார்கள். அனைவரும் ஓட்டோ தங்கும் அறைக்கு அழைத்து வரப்பட்டார்கள். ஒகஸ்ரி வாய்டைத்து நின்றாள் அங்கே. கேர்மன் சிகரட் இல்லாது பதறிக்கொண்டிருந்தார்.

அனா அமைதியாகவே நின்றாள். மார்கொட்டின் கன் னங்கள் மட்டும் அவள் கண்ரால் நனைந்துபோய் இருந்தன. எதுவுமே பேசாது தாய் தந்தைருக்கருகில் இருவரும் நின் நார்கள்.

ஒட்டோவின் முகத்தில் ஓர் தெளிவு தெரிந்தது. நடந்தது நடந்தாயிற்று. இனி எங்கள் நிலைமையை ஆண்டவனே காப்பற்றாமல் என்று அவர் பார்வை கூறிக்கொண்டது. இனி இவர்களுடன் முரண்பட்டு என்ன புண்ணியம் என்பது அவருக்கு நன்றாகப்புரிந்துவிட்டது.

“எங்கே உங்கள் பணங்கள் நகைகள் வைத்திருக்கிறீர்கள்? ..”. சில்பபியூர் கேட்டான்மௌனம்..... யார் பதில் சொல்வது....? யாருமே எதுவும் பேசவில்லை. அவன் அதட்டல் அப்போது அவர்களின் காதில் கேட்கவில்லை.

நாசிகளின் கைகளில் எம் உயிரைமட்டுமல்ல எம் சொத்துக்களைக்கூட கொடுப்பதில்லையென அவர்கள் திடம் பூண்டவர்கள். அதற்காக தலைமறைவு வாழ்க்கையில் இரண்டு வருடத்தை போக்கிக்கொண்டவர்கள். எமக்கு விடுதலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இதுவரை வாழ்ந்தவர்கள். அவர்களிடம் அந்த அதிகாரியின் அதட்டல் எதையுமே செய்யவில்லை.

திடீரென “அதோ அங்கேதான்” என ஒட்டோவின் குரல் கேட்டு சில்பபியூர் அவரது கைகாட்டியபக்கம் திரும்பி அதைத்தேடி எடுத்துக்கொண்டான். தொடர்ந்து “தேடுங்கள் இந்த வீட்டில், எந்த ஒரு விலைமதிப்பானதும் விட்டு வைக்கக்கூடாது “என அவன் உத்தரவிட்டான்.

கைக்கூலிகளின் கைவேலை ஆரம்பமானது. கதிரைகள் ஒதுக்கப்பட்டன. அவை ஒடிந்து போனவை, கட்டில்கள்... நகர்த்தப்பட்டன..... யாரும் இனி அதில் படுக்கப்போவதில்லை....., மெத்தைகள், மெத்தையினுள் கிடக்கும் பஞ்சகள் புடுங்கிக்கொட்டப்பட்டன. புதையல்கள் அங்கு இருக்கவில்லை. சட்டிகள் பானைகள் சமையலறை

பேணிகள் அத்தனையும் சல்லடை போடப்பட்டன; எடுப்பதற்கு இனியென்ன இருக்கென்று தேடிக்கொண்டார்கள்.

யூதமக்களிடம் இதுவரை சுரண்டிய, குறையாடிய அனுபவங்கள் அவர்களின் சேவையில் தெளிவாக தெரிந்தன. களைப்போயின்றி பெறுமதியானவை ஏதும் இருக்கின்றனவா என தேடிக்கொண்டார்கள்.

திடீரென சில்பபியூர் ஓர் தோல்ப்பையை கண்டு கொண்டான். அப்பா ஒட்டோ அனாவிற்காக அவர்கள் தலை மறைவாக முன்னர் கொடுத்தது. அதற்குள் அனா தன் பொக்கிசங்களைப் போட்டுவைத்திருந்தாள். அவளது டயறி யையும் அதற்குள்ளே பத்திரம் பண்ணியிருந்தாள்.

அதைக்கொண்டுவந்து நிலத்தில் கொட்டினான் அந்த அதிகாரி. அனாவின் பொக்கிசங்கள்...., ஒந்றைக்கடதாசிகள்.....கீழே நிலத்திற்கு வந்து சேருவதா இல்லையா என ஆடி, அலைந்து பறந்து வந்து விழுந்தன.

பேணாக்கள், பெண்சில்கள்.. அவற்றுடன்.. பொத்தென விழுந்தது ஓர் டயறி. அந்த கடும்சிவப்பு சதுர வரிகள் போட்ட டயறி. அனாவின் தினக்குறிப்பேடு. நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் அனா ஒருதடவை அதில் “....என் டயறி, அது என்னுடன் மட்டுமே....” எனக்குறிப்பிட்டிருந்த அந்த டயறி....., பதின்மூன்று வயதில் எழுதத்தொடங்கிய அந்த டயறி.., அவள் ஆத்மாவின் கோலங்கள் அனைத்தையும் கொண்ட அந்த டயறி...., அது அனாதையாக கிடப்பதைப் போர்த்துக்கொண்டாள். ஒட்டோ தன் ஓருக்கண்களால் அனாவைப்பாத்துக்கொண்டார். அசையாமல் அனா அங்கே நின்றாள். அசைய முடியாதிருக்கும் இயலாத தாயோன்று தன் குழந்தையைக் காப்பாற்ற நினைத்துக்கொள்வதுபோல் அவள் கண்கள் அந்த டயறியில் இருந்தது. எத்தனைபேரையது காட்டிக்கொடுக்கப்போகிறதோ.....? என்ற அச்சம் அவளுக்கு, அண்மையில் தான் எழுதிய டயறியில் உள்ள உண்மையான பெயர்களுக்கெல்லாம் மாற்றுப்பெயர்கள் அனா சூட்டியிருந்ததில் ஓரளவு ஆறுதலை உணர்ந்துகொண்டாள்

அப்போது.

கைதிகளின் மெளனம் சில்பபியூரை எரிச்சலுக்குள் ஆக்கியிருக்க வேண்டும். அவன் அங்கே அப்போதைக்கு அவர்களின் சக்கரவர்த்தியாக காட்சியளித்தான். கொடுங் கோலை கையில் ஏந்திவைத்திருக்கும் அரசன்.

எண்மரும் எலிகளானார்கள். அவற்றுடன் விளையாடும் பூனைபோல் அவன் நின்றான். “ம....சீக்கிரம்... இன்னும் 5 நிமிடத்துள் புறப்படவேண்டும்”.

சில்பபியூரின் அவசரக் கட்டளையது.

அந்த எட்டு ஜீவன்களும் புறப்படுவதற்கு தயாரா நார்கள். அவர்களுக்கு அது அப்போது வெகு சுலபமான விடயமாக இருந்தது. காரணம் அவர்கள் எடுத்துச்செல்ல வேண்டிய முடிச்சுப்பைகள் எப்போதோ தயாராகிவிட்டது.

யுத்தகாலம் அது. குண்டுவீச்சோ தீ விபத்தோ ஏற்படும்போது உயிர்தப்பித்துக்கொள்ள ஒர் சிறு முடிச்சுப்பை ஒவ்வொருவருக்கும் தயாராக இருந்தது. அதற்குள்ளே அவர்கள் அடையாளப்பத்திற்கும் இருந்தது. தம் அடையாளத்தையே அழிக்க நினைக்கும் நாசிகளிடம் நாம் யார் என்று அடையாளம் காட்ட அது தேவைப்பட்டது. தங்களிடம் இருந்த என்ன வெல்லாம் ஒர் அவசரதேவைக்கு உகந்ததாக தெரிந்ததோ அவை மட்டும் அந்த சிறு முடிச்சுப்பையினுள் எப்போதோ இட்டு வைத்திருந்தார்கள்.

எங்கிருந்து இந்த உலகத்திற்கு வந்தார்கள்? எப்படி நெதர்லாந்து வந்தார்கள்? வந்து எங்கிருந்தார்கள்?... இவையனைத்தையும் சொல்லும் பத்திரங்கள், இனியும் அவை சொல்லப்போகும் பத்திரங்கள். அந்த முடிச்சு எப்பொழுதோ தயாரானதால் இப்போது அந்த அதிகாரி சில்பபியூரின் அவசரத்திற்கும் துணைபோனது.

அவனுடன் வந்தவர்களோ இன்னும் புதையல் ஏதாவது அங்கே கிடைக்குமா என தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சில்பபியூர் அங்குமிங்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

மனதிலே உள்ள தன் பதட்டத்தை மறைத்துக்கொள்ள அந்த சிறிய குழுகிய அறையினுள்ளே அங்குமிங்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். அந்த ஜேர்மனிய ரகசியப்பொலிஸ் அதிகாரியின் சீருடை அவன் தோற்றுத்தினை மேலும் கம் பீர்ப்படுத்திக்கொண்டது. நிலை தடுமாறாது, தனக்குக்கிடைத்த கட்டளையை நிறைவேற்றும் அதிகாரியின் தோற்றும் போல் கூக்கிளருக்கு அவன் காட்சியளித்தான். அவன் குரலில் வந்த அதிகாரத்தொனி அவனை யாரென்று அடையாளம் காட்டிக் கொண்டது. அவன் கையில் சிக்கியவர்களின் கதியோ சிங்கக்குகையினுள்ளே சிக்கிய முயல்க்குட்டி போலிருந்தது.

பாதுகாவல் பொலிசார் கல்வியை 1939இல் முடித்துக்கொண்ட 33 வயதான சில்பபியூர் இன்று ஓர் கிற்ளரின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற ஜேர்மனிய இரகசியப் பொலிஸ் அதிகாரியாக இருக்கிறான். பிறந்தது, படித்தது பின்னர் ஆரம்பத்தில் பொலிஸ் அதிகாரியாக சேவை-செய்ததெல்லாம் ஒஸ்ரியாவின் தலைநகரான வீயன்னா (Wenen)வில். “யூதர்கள் தீர்வுப்பிரச்சினை” ஆய்வுக்குமுலில் தந்போது அங்கம் வகிக்கும் சில்பபியூரை நெதர்லாந்து தலை நகரான அம்ஸ்ரடாமில் சேவைசெய்யுமாறு பேர்லினில் இயங்கும் ஜேர்மன் இரகசியப்பொலிஸ் தலைமைப்பீட உயர் அதிகாரி அபோல்வ் எறிஹூமன் (Adolf Erichman) அனுப்பிவைத்திருந்தார்.

திடீரென எதையோ கண்டவன் ஓட்டோவின் கட்டிலருகே சுவரோரமாய் இருந்த ஓர் சாம்பல் நிற பெட்டியொன்றைக்காட்டி “இது என்ன செய்கிறது இங்கே? யாருடையது இது?” சில்பபியூர், அவனது கேள்வியில் ஆர்வம் தொனித்தது. பெட்டியின் மேற்புறத்தில் வெள்ளித்தகடொன்றில் “LUTNANT D. RES. OTTO” எனப்பொறுக்கப்பட்டிருந்தது. அது ஒரு இராணுவ அதிகாரிகள் உபயோகிக்கும் பெட்டியொன்று. சில்பபியூர்க்கு அது நன்றாகத்தெரியும்.

“அது என்னுடையது” என ஓட்டோ சந்திரம் புடனே கூறிக்கொண்டார். “முதலாவது உலக யுத்தத்தில்

ஜேர்மனிய பிரத்தியேக படையணியில் ஆட்டிலெறி படையில் கடைமையாற்றியுள்ளேன்” என சந்று உந்சாகமாகவே கூறிக் கொண்டார். அவரது உந்சாகத்தை சில்பபியூர் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

எல்லோரும் பதிவதுபோல் உம்மை நீர் எதந்காக எம்மிடம் வந்து பதிந்து கொள்ளவில்லை?

எது ஏதுவோ நான் ஒரு யூதன், யூதர்கள் எல்லோரையும் தம்மிடம் பதிவு செய்து கொள்ளும்படி கூறியிருந்தார்களாம், அதை ஏன் நான் செய்யவில்லை?, எனக்கென ஓர் விதிவிலக்கா? என்பதையே அந்த நாசிகளின் படை அதிகாரி கேட்கின்றான் என்பது ஒட்டோவிற்கு நன்கு புரிந்திருந்தது.

ஒட்டோ அமைதியாக அவனைப் பார்த்துக் கொண்டார்.

“நீர் உம்மை பதிவு செய்திருந்தால் இப்போது நீர் திரேசென்ஸர்ட் (Theresienstadt)க்கு சென்றிருப்பீர்ல்லவா?” ஒட்டோவின் அமைதியை கலைப்பதங்கு மீண்டும் அவன் ஓர் சாட்டுச் சொல்ல முயன்றான்.

அது என்ன யூதர்களுக்கான கெளரவ முகாமா என கேட்க வேண்டும்போல் ஒட்டோவிற்கு இருந்திருக்கும். முகாம்களில் யூதர்களுக்கு என்ன நடக்கின்றது என ஏற்கனவே வானொலிகள்மூலம் ஒட்டோ பலதடவை கேட்டுவிட்டார்.

அந்த நாசி அதிகாரி தொடர்ந்து ஒட்டோவின் முகம் பார்த்து கதைக்க விரும்பவில்லை. “எவ்வளவு காலம் நீங்கள் தலைமறைவாக இங்கே இருக்கிறீர்கள்?” சில்பபியூரின் குரலில் சந்று ஆர்வம் தெரிந்தது.

கண்ணிலே வந்த ஈரலிப்பை கசியவிடாது வெட்டிக்கொண்டு “இருவருடமும் ஒருமாதமும்” என்றார். அதிகாரியின் முகத்தில் நம்பிக்கையீனம் படர்வதை ஒட்டோ கவனித்துக்கொண்டார். சந்று முன்னே நடந்து சென்று அங்கிருந்த சுவரிலே 6.6.1942 இல் இருந்து இன்றுவரை தன்

இரு பெண் குழந்தைகளும் தமது உயரத்தின் வளாச்சியை அளந்து பெண்சிலால் குறித்துவந்ததை ஒட்டோ காட்டிக்கொண்டார்.

அதைப்பார்த்துக்கொண்ட சில்பபியூர் அதன் அருகில் உள்ள உலகப்படமொன்றில் கூட்டுப்படையினர் எதுவரை வந்து சேர்ந்துவ ஈட்டார்கள் என்பவற்றையும் அன்றாடம் அவர்கள் குறித்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் கண்டுகொண்டான். வெவ்வேறு நிற குண்டுசிகள் அந்தந்த நாட்டுப்படைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது என்பதையும் அவன் புரிந்திருப்பான்.

அவற்றை பார்த்ததும் அவன் நெஞ்சில் அந்தக் குண்டுசிகள் குத்தினவோ என்னவோ தனது உதவியாளர்களைப் பார்த்து இவர்கள் தயாரானதும் கீழே அழைத்து வாருங்கள் எனக்கூறிவிட்டு அவன் கீழே சென்றுவிட்டான்.

கீழே யோகானஸ் கிளைமன் (Johanes Kleiman) சில அதிகாரிகளால் விசாரணையில் அமர்த்தப்பட்டிருந்தார். ஏந்கனவே கிளைமன் தனது பணப்பையையும் பாரம் கொடுத்து தகவலை விரைவில் தன் மனைவியிடம் கூறுச்சொல்லி பெப் வொஸ்கயலை (Bep Voskuil) வெளியே அனுப்பியிருந்தார்.

வழமையாக தனது மதிய உணவை மனைவியுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வரும் யன் கீஸ்(Jan Gies)இடம் தன் மேசைலாச்சியினுள்ளே இருந்த பங்கீட்டுக்கூப்பன் அட்டை களையும் பாரம் கொடுத்து நிலைமையை சொல்லி அவரை மிப் கீஸ் (Miep Gies)வெளியே அனுப்பியிருந்தாள்.

யுத்தகாலத்தில் நெதர்லாந்தில் பஞ்சம் நிலவியது. அதைத்தீர்ப்பதற்கு நாசிகள் பங்கீட்டுக்கூப்பன் அட்டைகளை அங்கே விநியோகித்திருந்தார்கள். அவற்றில் பல கறுப்புச் சந்தையில் விற்பனைக்கு வந்தது. அவற்றை மிப்தான் வாங்கிக்கொள்வது வழக்கம். அந்தப்பங்கீட்டு அட்டைகள்

மூலம்தான் தமது எட்டு நண்பர்களையும் அவர்களால் பராமரிக்க முடிந்தது. அந்த பங்கீட்டு கூப்பன்களுடன் அவள் பிடிபட்டிருந்தால் மிப்பினது கதி பரகதியாகியிருக்கும்.

கீழேவந்த சில்பபியூர் “சரி இனி இது உமக்கான நேரம்” என்றபடி ஓர் மிரட்டல் தொனியுடன் மிப்பின் அடையாள அட்டையைக் கேட்டு பெற்றுக்கொண்டான். அவனது பாலையோ ஒஸ்ரியன் போல இருப்பதால் ஒரளவு ஆறுதலுடன் தன் அட்டையை அவள் நீட்டிக்கொண்டாள். அவனது அடையாள அட்டையில் மிப் ஒஸ்ரியப் பிரஜையென இருந்ததை சில்பபியூர் எதிர்பாத்திருக்கவில்லை. திடீரென அவன் கண்கள் சிவந்ததை கண்வெட்டாமலே மிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆத்திரம் பொங்க யூதர்களுக்கு உதவிசெய்ய உனக்கு வெட்கமில்லையா துரோகி”எனக் கூச்சலிட்டான் அவன். ஏதோ தானே தோற்றுப் போனவளாய் சில்பபியூர் சலித்துக் கொண்டான். “இதற்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா உனக்கு?” என மீண்டும் அவன் அவளைக்கேட்டான். மிப் மொளனமாக அவன் கண்களையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

நோர்மண்டியில் (Normandie) கூட்டுப்படையினர் ஆறாம்திகதி யூன் மாதம்(1944) வந்திறங்கி மேற்குப்புறமாக முன்னேறிக்கொண்டு வருவதால் நாசிப்படைகள் அவர்களுடன் மோதிடுவதை முழுநோக்காக கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அம்ஸ்ரடாமில் யூதர்கள் வேட்டையை சந்தியு நிறுத்தியிருந்தார்கள். ஆனால் “....ஆகஸ்ட் மாதம், 4ம் திகதி காலை அம்ஸ்ரடாமில் இயங்கிவந்த ஜேர்மனிய இரகசியப் பொலிசார் துணைக்களத்திலிருந்து சில்பபியூருக்கு உத்தரவு வந்திருந்தது. அந்த நகரில் உள்ள பிறின்சன் கிறஃகந் (Prinsen gracht 263),ல் உள்ள 263ம் இலக்க கட்டிடத்திற்குசென்று ஒளித்திருக்கும் யூதர்களை கைது செய்துவா என அந்தக்கட்டளை இருந்தது.. அந்த வேட்டைக்கு துணைபோகும் ஞேலயினர் சிலருடன் குழு

ஒன்று புறப்பட்டு ஒபெக்ரா (OPEKTA) இயங்கிவந்த கட்டடத்திற்கு வந்தது. அந்தக்குமுவிற்கு சில்பபியூர் தலைமை தாங்கி வந்திருந்தான்.....". அவன் வரும்முன்னரே தன்னுடைய நாட்டவளை இங்கே சந்திக்க நேரிடும் என அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தால்..... விடயம் வேறாகியிருக்குமோ.....?

நாசி அதிகாரியின் ஆத்திரமும் ஆவேசமும் அடங்கவில்லை. அருகிலே இருந்த தொலைபேசியில் அவனுடன் வந்தவர்களில் ஒருத்தன் கைதிகளை ஏற்ற வாகனம் அனுப்புமாறு தன் காரியாலயத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவனையும் வெளியே போய்ப்பேச என தூரத்திக்கொண்டான் சில்பபியூர். தன் அதிகாரி மிகவும் கோபத்தில் பேசவதை அறிந்த அவனும் வெளியே சென்றுவிட்டான். சில்பபியூர் தன் ஆத்திரத்தை சந்று அடக்கிக்கொள்ள முயற்சித்தான். அங்குமிங்குமாக தன் கைகளைப்பின்னே கட்டியபடி அறைக்குள் நடந்து கொண்டான்.

மீண்டும் அவள் அருகில் வந்த அந்த நாசி அதிகாரி “உன்னை நான் என்ன இப்போ செய்வது?” எனக்கேட்டுக் கொண்டான். மிப்பிற்கு புரிந்துவிட்டது ஜயா ஓரளவிற்கு அடங்கவில்டார் என்று.

“உனக்கு தனிப்பட்டமுறையில் நான் கூறுகிறேன். உன்னை நான் இங்கேயே விட்டுச்செல்கிறேன். ஆனால் இங்கிருந்தோ அன்றி இதில் இருந்தோ தப்பியோட முயன்றாயானால் உன் கணவரைக்கைது செய்வோம்” சில்பபியூர் குரலில் சந்று கனிவு தெரிந்தது மிப்பிற்கு. ஆனால் தன் கணவரையும் இதற்குள் இவன் இழுக்கப்போகிறானே எனத்தெரிந்து “தயவுசெய்து அவரை இதில் சேர்க்காதீர்கள் அவருக்கு இதுபற்றி எதுவுமே தெரியாது” மிப் பரிந்து கேட்டுக்கொண்டாள். ‘ ஏனமாக அவளைப்பார்த்து “ ஏய்... குழந்தாய் என்னை முட்டாளாக்காதே” எனக் கூறியபடி

வெளியே சென்றவன்.....திரும்ப வந்து “நான் திரும்பவும் வருவேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

வெளியே முடிய வாகனமொன்று கைதிகளை ஏற்றிச்செல்ல வந்து நின்றது. மாடிப்படிக்கட்டுகளில் பலரது காலடியோசை மிப்பிற்கு கேட்டது. தன் நண்பர்களைப் பார்க்கவே முடியாது பதநிக்கொண்டு நின்றாள் அவள்.

மிப்பினது கணவர்மட்டும் வெளியிலே வீதியின் அடுத்த பக்கமாக ஓர் வழிப்போக்கன்போல் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

“கைதிகள் வெளியே வந்தனர். கோடைகாலத்தில் இருட்டில் இருந்து வெளியே வந்தவர்கள் போல் அந்த எண்மரும் அந்த சந்று நேர பகல்ச்சுரியனால் தங்கள் கண்களை கூசிக்கொண்டார்கள். முதலில் ஒட்டுப்பா அந்த வாகனத்தில் ஏறிக்கொள்ள அவர்களைத்தொடர்ந்து அனா, மார்கொட்ட..... இப்படியே எண்மரும் ஏறிக்கொண்டார்கள். கூக்கிளரும் கிளைமனும் அவர்களைத்தொடர்ந்து ஏறிக்கொண்டார்கள். அதைத்தொடர்ந்து அந்த வாகனம் மூடப்பட்டது. மூவர் முன்னே நின்ற வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டார்கள். நானோ வெளியிலே திகைத்துப்போய் அதைப்பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். என்னால் எதவுமே செய்யமுடியவில்லை மிப்” என அவள் கணவர் யன் கீஸ் அவர்கள் போய்ச்சேர்ந்ததும் ஒடிவந்து அவளிடம் கூறிக்கொண்டார்.

மிப் இடிந்துபோய் இருந்தாள். களஞ்சியப்பொறுப்பாளி மாறனும் மேலே வந்திருந்தான். சிறிது நேரம் களித்து பெப்கூட அங்கே வந்து சேர்ந்துவிட்டாள்.

என் நண்பர்களுக்கு இனியென்ன செய்வேன் என புலம்பியபடி அங்கே மிப் இருந்தாள். எதை இனி வாங்கிக்கொடுப்பது?, எங்கே வாங்கிக்கொடுப்பது? , இனியென்ன வழி? இவர்களை எப்படி வெளியில் எடுப்பது? அந்த ஒல்லிய அரக்கன் திரும்பவருவானா? இப்படி தனக்குள்ளே மிப் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். திடீரென ஏதோ நினைத்தவள் போல் மாறனிடம் நீ போய் முன் கதவை

பூட்டிவிட்டு வா என பணித்துக்கொண்டாள். அவனும் கதவைப்பூட்ட கீழே சென்றான்.

தன்னிடம் மேலதிகமாக இருப்பில் இருந்த அந்த பின்வீட்டை இணைக்கும் வாசல் கதவாக இருந்த அந்த அலுமாரித்திறப்பை எடுத்தவண்ணம் மேலே மிப் சென்றாள். மாறன் முன் வாசலைப்பூட்டிவிட்டு மேலே வந்தான். எல்லோருமாக உள்ளே சென்றார்கள். சில்பபியூர் அலுமாரியை பூட்டிவிட்டு சென்றாலும் யாரும் அதை திறக்கமுடியாதவாறு அந்தப்பூட்டில் முத்திரை ஒன்று குத்தியோ அன்றி சீலசெய்தோ வைக்கவில்லை. பூட்டைத்திறந்து அலுமாரியை நகர்த்திக்கொண்டு அவசர அவசரமாகமாக மேலேசென்றார்கள்.

மேலே ஒட்டோ வறாங் குடும்பம் தங்கிய அறையில் இருந்த குப்பைகளின் குவியலை அவர்கள் கண்டார்கள். கட்டில்கள் கவிழ்க்கப்பட்டு மெத்தைகள் ஏறியப்பட்டு, லாச்சிகள் மேசையிலிருந்து இழுகப்பட்டு, கிழே வீசப்பட்டு, குசினிப்பாத்திரங்கள் கீழே விதைக்கப்பட்டு..... ஓர் ஒட்டுமொத்த குறையாடலைக் கண்டார்கள். பெறுமதி யானதென ஒன்றையும் அவர்கள் விட்டுச் செல்லவில்லை என்பதைப்புரிந்து கொண்டார்கள்.

மிப்பின் கண்களுக்கு சிதறுண்டு கிடந்த பல எழுதப்பட்ட ஒற்றைக்கடதாசிகள் தெரிந்தன. அதனுடன் ஓர் டயறியும் இருந்ததைக் கண்டாள். அனா டயறி எழுதுவதும் அந்த டயறி முடிந்துவிட்டதென தன்னிடம் அவள் வெற்றுக்கடதாசிகள் கேட்டதும் மிப்பிற்கு அப்போது ஞாபகம் வந்தது.

திடீரென அவற்றை எல்லாம் மிப் அள்ளி சுருட்டிக் கொண்டாள். கிடைத்தவற்றை மிப் அள்ளிக்கொண்டாள். மீண்டும் வருவேன் என சொன்ன சில்பபியூரின் எச்சரிப்பு அப்போதும் அவள் காதில் கேட்டபடியிருந்தது. அவசர

அவசரமாக கீழே வந்து விட்டார்கள். அலுமாரியை மீண்டும் சுவரோரம் சாத்தி இருந்தபடியே பூட்டவிட்டு தங்கள் அறைக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

மிப் தனது மேசையின் அடிலாச்சியினுள் தான் கொண்டுவந்தவற்றை போட்டு பூட்டாமலே சாத்திவிட்டாள். பூட்டினால்த்தானே திறப்பார்கள் என அவள் அப்போது நினைத்துக்கொண்டாள்.

அனாவும் மார்கொட்டும் திரும்ப வந்ததும் இதையாவது கொடுத்துவிடுவோம் என நினைத்தக்கொண்டாள். அவர்கள் வரும் வரைக்கும் அவற்றைப்பத்திரமாக பாதுகாத்து வைத்திருப்போம் என அவள் காத்திருந்தாள்.

(இன்னும் வரும்..)

“பதில் கிடைக்காத கேள்விகள் பல எனக்குள் வாழ்கின்றன தேவ தா ஷணமாகிவிடும் என்பதால் அவற்றை வெளியிட அஞ்சகிழேன் ஒருவேளை கடவுள் இருந்தால் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் என சிந்னைகளை சொர்க்கத்தை நோக்கி எழுப்ப முயல்கிழேன் அங்கோ தண்டிக்கும் வெறுமை அந்தச் சிந்தனைகள் கூரிய கத்திகளாய்த் திரும்ப வந்து என இதயத்தைக் கிழிக்கின்றன தேவன் என்னை நேசிப்பதாகச் சொல்கிறார்கள் இருப்பினும் எதார்த்தத்தில் இருஞ்சும் உணர்ச்சியின்மையும் வெறுமையும் என்னுள் நிறைந்து மேலோங்கியிருப்பதால் எதுவும் என ஆன்மாவைத் தொடுவதில்லை பரிசுத்த ஆவியின் அழைப்பை ஏந்று குருட்டுத்தனமாக என்னை ஒப்புக்கொடுத்ததன் மூலம் தவறு செய்து விட்டேனோ?”

“என்னுள் ஓங்கி நிறைந்திருக்கும் வெறுமை காரணமாக நான் பார்க்கிழேன், ஆனால் கவனிப்பதில்லை கேட்கிழேன், ஆனால் காது கொடுப்பதில்லை என் நாக்குதான் அசைகிறது, நான் பேசுவதில்லை.”

“என்னை நானே எதற்காக வருத்திக் கொள்கிழேன்? தேவன் இல்லையெனும்போது ஆன்மாவும் இருக்க முடியாது ஆன்மா இல்லையென்றால் யேசுவே நீரும் உண்மையல்ல.”

-அன்னை திரேசா- (நன்றி : வினவு)

TGL PUBLICATIONS

11+ Comprehension

- GCSE Maths • Year 6 Sats
- Year 3 English • Year 3 Maths • Year 4
- Year 5 Maths • Year 5 Non verbal
- Year 5 Verbal • Year 7 Maths
- Year 8 Maths • Year 9 Maths

- Our contribution to the Educational World through our new publications.
- We have books for every classes that provide practice for all examination boards.
- Teachers of Luxmi Education Centre have worked hard to produce these books to an excellent standard which meet the national curriculum of United Kingdom.

These books are currently available via Amazon UK and will also be available to purchase directly from us on our new website : www.leconline.co.uk/tgl

(Coming Soon)

For further information contact us on:

0208 573 0368, 0785 2810 285

WESTERN
Jewellers

அற்புதமான அழகு மிகு வடிவங்களில் குறைந்த விலையில்
நிறைந்த சேவையினைத் தந்து வெஸ்டன் ஜூவலர்ஸ்.

First and Best Jewellery shop in the UK

Specialised in 22^{ct} Gold, White Gold, Platinum & Diamond
Jewellery.

Wembley Branch:

5, Plaza Parade
29-33 Ealing Road
Wembley, HA04YA
Tel: 0208 903 0909

Tooting Branch:

230 Upper Tooting Road
London SW17 7EW
Tel: 02087673445

Silk Emporium

122 Upper Tooting road
London
SW177EN
Tel: 02086721900

Opening Hours: Monday to Saturday (10.30am - 6.30pm), Sunday (11.30am - 6.30pm)